

ACC# 32257
Q25 3-3

அருள்மிகு
மாசுபடா மாரியம்மன்
தாலாட்குப் பாமாலை

சுலசுர்.ஜே.பதுமனார்

அருள்மிகு மாசுபடா மாரியம்மன் தாலாட்டுப் பாமாலை

ஆக்கம்

புலவர் வே. பதுமனார், எம்.எ., பி.எட்.,

ஜெயக்கொடி பதிப்பகம்

42, வடக்கு மாட வீதி, நல்லூர்ப்பேட்டை,

குடியேற்றம் - 632 602.

தொலைபேசி : 04171 - 21703

விலை ரூபா. 18.00

பதிப்புரிமை	:	ஆசிரியர்க்கே
முதல் பதிப்பு	:	1998 ஜூலை
ஒளி அச்ச அமைப்பு	:	பரத் கிராபிக்ஸ், 45, காட்பாடி சாலை, வேலூர் - 632 004.
மறுதோன்றி அச்சாக்கம் :		ரவிராஜா ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், 70, பீட்டர்ஸ் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.
முகப்பு வண்ண அச்சமைப்பு	:	பட்டேல் பிரிண்டர்ஸ், காங்கிரஸ் திடல், தேனாம்பேட்டை, சென்னை - 600 018.
படிகள்	:	1000
எழுத்துப் புள்ளி	:	15
அரங்கேற்ற நாள்	:	31.07.1998
அரங்கேறிய இடம்	:	அருள்மிகு மாசுபடா மாரியம்மன் திருக்கோயில், நல்லூர்ப்பேட்டை, குடியேற்றம் - 632 602.

இரசமட்டத்தில் ஓர் இரசமான மாலை

முனைவர். தி. இராசகோபாலன்

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி

நாட்டுப்புற இலக்கியத்தில் நிறம் மாறா மலர்கள், மணம் மாறா மலர்கள் தாலாட்டுப் பாடல்களாகும். ஒரு காலத்தில் தமிழ் மண்ணில் கமழ்ந்த வாசனையையும், தமிழ் மக்களிடம் முகிழ்த்த வாசனையையும் அள்ளித் தருவன தாலாட்டுப் பாடல்கள் - தாலாட்டுப் பாமாலைகள். அப்படிச் செழித்த பாமாலைகள் இன்று அருகிப்போய்விட்டன. பகுத்தறிவு என்னும் புதுவெள்ளம் பாய்ந்தபொழுது, சில நல்லவைகளும் அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டன. அந்த நல்லவைகளுள் ஒன்றுதான், தாலாட்டுப் பாமாலை. அருகியும் கருகியும் போன அந்தத் தாலாட்டுப் பாமாலைக்குப் புதுவாழ்வு தந்திருக்கிறார் நற்றமிழ்ப் புலவர் பதுமனார் அவர்கள்.

தாலாட்டுப் பாமாலைகள் அன்னை பராசக்திக்கும் அவளது புதல்வர்களுக்கும் இடையேயுள்ள சொந்தத்தையும் பந்தத்தையும் மட்டும் சொல்லுபவை அல்ல ; நாட்டுப்புற மக்களின் திறந்தவெளிப் பல்கலைக் கழகங்களாகவும் திகழ்பவை அவை. மழைக்கோ வெய்யிலுக்கோ பயந்தும் பள்ளிக்கூடத்துப் பக்கம் ஒதுங்காத நம்முடைய முப்பாட்டிக்கும் பாட்டிக்கும் கவிதை வாய்வரப் பெற்றதென்றால், அது தாலாட்டுப் பாமாலையால் தானே! “உடுக்கையிலே உருண்டோடும் ஓசைகாட்டி, உற்சாகம் கொப்பளிக்க உருளும் தாயர், படுக்கையிலே நொந்து வாடும் மழலையார்தம் பாடெல்லாம் பறந்தோடும் வண்ணம்” (பாடல் 52) பாடுகின்ற ஆற்றல் நம் அன்னையர் குலத்திற்கு வாய்த்தது, தாலாட்டுப் பாமாலையாலே தான்!

எட்டறிவில்லாத - எழுத்தறிவில்லாத நமது முன்னோர்கள் பாடிய பாமாலையைக் கேட்டுப் பராசக்தியும் பரவசப்பட்டிருக்கின்றாள் என்பதைப் புலவர் பதுமனார், “பாட்டு மொழியினிலே - தாளம் பட்டுத் தெறிக்கும் என்றால் - உள்ளம் கூட்டுக் களிப்பெய்தி - மாரி நாட்டில் நடம்புரிவாள்” (பாடல் 88) எனும் அடிகள் மூலம் உறுதி செய்கிறார்.

தாலாட்டுப் பாமாலைகள் சக்தியின் அருளைச் சுரக்க வைத்தன என்பது ஒருபுறம். மறுபுறம் திருந்தாத நாவில் தீந்தமிழை வரவழைத்தது; மழலை மாறாத சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளின் காதில்

செந்தமிழ் ஒலித்தது; மொழியியல் வல்லுநர்களாலும் பயிற்றுவிக்க முடியாத உச்சரிப்பினை, படியாத நாவில் படிய வைத்தது; இறுதியாக வாய்மொழி இலக்கியம் என்று ஒரு இலக்கியவகை, வளர வழி வகுத்தது.

புலவர் பதுமனார் அவர்கள் மறந்துபோன தாலாட்டுப் பாமாலை எனும் ஒரு வகையை, “அருள்மிகு மாசுபடா மாரியம்மன் தாலாட்டுப் பாமாலை” என்னும் தலைப்பின் மூலம் இன்றைய பக்தி உலகத்திற்கும் தமிழுலகத்திற்கும் நினைவுபடுத்துகிறார். தாலாட்டுப் பாமாலை பண்டைய மரபிலக்கிய வகை என்றாலும், புலவர் பதுமனார் அவர்கள் இன்றைய நிலைக்கு ஏற்ப, பல புதுப்புது உத்திகளைக் கையாண்டிருக்கிறார்.

அபிராமி பட்டரிலிருந்து ஆதிசங்கரர் வரை சக்தியைப் பூரணியாகவும் பரிபூர்ணியாகவும் வைஷ்ணவியாகவும் ருத்ராயினியாகவும் பார்த்தார்களே தவிர, அவனைச் சமூகப் பார்வையோடு பார்க்கவில்லை. மகாகவி பாரதியிலிருந்துதான் பராசக்தி, சமூகக் கொடுமைகளை எதிர்த்தொழிக்கும் சின்னமாகப் பார்க்கப்படுகின்றாள். அந்தப் பாரதிக்குப் பிறகு புலவர் பதுமனார் அந்த வழியில் அழுத்தமாகவும் ஆழமாகவும் காலான்றுகிறார். ‘மாசுபடா மாரியம்மன்’ கொத்தடிமை தீர்க்கவந்த மாரித்தாயாக நல்லூரில் நடம்பயிலுகின்றாள். வன்முறைக் கலாச்சாரமும் குண்டுக்கலாச்சாரமும் நடைமுறை வாழ்வாகிவிட்ட தமிழகத்தில் மாசுபடா மாரியம்மனை “புன்மனம் இன்றே பொரபொர வென்று பொசுங்கிப் பொடியாக, புன்மைகள் எல்லாம் பொடிப்பொடியாகிப் புகைந்து கருகிட” வைக்கும் பேரொளியாகக் காட்டுகிறார் பதுமனார். மேலும் கயமைதனைக் கருவறுக்கும் கருவியாகவும் காட்டுகிறார் நல்லூர் நாயகியை. ‘பாம்பை அடிக்கும் படையே சக்தி’ எனப் பாரதியார் உருவகமாகப் பாடியதன் முழுப் பரிமாணத்தையும் வெளிக் கொணருகிறார் புலவர் பதுமனார்.

கருத்தில் மட்டுமின்றி, உவமைகளைக் கையாளுவதில் கூடப் புதுமைகளைப் புகுத்தியிருக்கிறார் நூலாசிரியர். அவையடக்கத்தில் அருள்மிகு மாசுபடா மாரியம்மனைத் தாம் பாடுவது, புறாவானது தன்னைப் பூமிக்குச் சமமாக மதித்துச் சுற்றிவருவது போலாகும் என்கிறார். கம்பன் தன்னைப் பாற்கடலை நக்கப் புகுந்த பூனையாகவும், யாப்பருங்கலக்காரிகை ஆசிரியர் தன்னைப் பொன்மலையைச் சார்ந்த பொல்லாக் கருங்காக்கையாகவும் பாவித்துப் பாடிய பாங்கை, என்னால் புலவர் பதுமனாரிடத்திலும் பார்க்க முடிகிறது.

அடுத்து, பிறவிக்கு உவமையாக முள்ளைச் சொல்லுவது, என்நெஞ்சில் கனல் மணக்கப் செய்யும் பூவாக இனிக்கிறது. 'முள்ளுநிகர்ப் பிறப்பறுக்கும் முத்துமாரி கண்ணுறங்கு' என்பது அவரது பாடல் வரி. அருளாளர்கள் அனைவரும் பிறவியைப் பெருங்கடலாகவும் வெட்டமுடியாத வேராகவும் நினைத்துக் கலங்குகின்றனர். பிறவியின் கொடுமையைப் புலவர்கள் தாங்கள் உணர்ந்த அளவுக்கு, பாடல்களில் வெகுவாக வெளிப்படுத்தவில்லை. ஆனால், புலவர் பதுமனார் பிறவியின் அருமையையும் கொடுமையையும் பாமர மகனுக்கும் புரிவதுபோல் 'முள்ளை' உவமையாக்கியிருக்கிறார்.

முள்ளைக் கிள்ளிக்கிள்ளிப் போட்டு, அதனை அழித்துவிடமுடியாது. கொடி காய்ந்தாலும் முள் காயாது நின்று காலைக் குத்தும். அதைப்போன்று பிறவியையும் பழித்துப் பழித்து அழித்துவிடமுடியாது. நாம் பாடுகின்ற வசையே அடுத்த பிறவிக்கு வழிவகுக்கும். முள்ளானது மலரைக் கொய்ய வருகின்றவர்களைத்தான் குத்துமே தவிர மற்றவர்களைக் குத்தாது. அதைப் போன்று பிறவியும் ஆன்ம மலரைக் கொச்சைப் படுத்து பவர்களைத்தாம் துன்புறுத்துமே தவிர, மற்றவர்களைக் கிட்டாது. ஆன்மாவை இரைதேடலுக்கும் மனிதநேயத்துக்கும் பயன்படுத்துவோருக்குப் பிறவியாகிய முள் பாதுகாப்பாக இருக்குமே தவிர, காயப்படுத்தாது. முள்ளை அழிப்பதென்றால், அதனை மண்ணோடு மண்ணாக்கி மக்கச் செய்யலாமே தவிர, எரியோடு சேர்த்து எரித்துவிடலாமே தவிர, அதனைத் தனியாகக் கூர் மழுங்கச் செய்யமுடியாது. அதுபோலவே மண்ணின் மனிதர்களோடு மனிதர்களாக, அகந்தையின்றி - ஆணவமின்றி மனிதநேயத்தோடு தொண்டாற்றி வாழ்ந்தால், பிறவியாகிய முள் மக்கிப்போகும். அல்லது சக்தி என்ற ஒளிப்பிழம்போடு ஒன்றாகக் கலந்து அபிராமிப்பட்டரைப்போல் எரியில் வீழ்ந்தாலும் பிறவியாகிய முள்ளை எரித்துவிடலாம். இவ்வாறாக எத்தனை அரும்பெரும்பொருள்களை எல்லாம் 'முள்' என்ற உவமை நம்மனக்கண்முன் நிறுத்துகின்றது பார்த்தீர்களா?

ஒரு கவிஞனுடைய அசல்தன்மையை எடுத்துச் சொல்வது, அவன் பயன்படுத்துகின்ற தற்குறிப்பேற்ற அணிதான்! புலவர் பதுமனாரின் அசல்தன்மையும் பதினாறாம் பாடலில் அவர் பயன்படுத்தும் தற்குறிப்பேற்ற அணியால் வெளிப்படுகிறது. மாசுபடா மாரியம்மனின் விழிகள் எப்போதும் சிவந்திருப்பதற்குக் காரணம், இந்தச்சமூகக் கொடுமைகளைக் கண்டுகண்டு அவள் சலித்துப்போனது தாம் என்கிறார் கவிஞர்.

“பொல்லாத பிள்ளைகள்செய் பாவம் பார்த்துப்

போகின்ற வேகின்ற காலம் பார்த்து,

கல்லாத பிள்ளைகளின் சோகம் பார்த்து,

கருகியே செல்கின்ற கணக்கும் பார்த்து

புல்லாகப் பிள்ளைகளே சாவப் பார்த்து,

புன்மைவஞ்சம் பெருகுவதைப் பார்த்துப் பார்த்து

வில்லான புருவம்சேர் விழிகள் சிவக்க

வேதனைகள் பட்டதாயே ! கண்ணுறங்கு” என்பது அப்பாடல்.

இப்பாடலில் இன்றைக்குச் சமூகத்தில் காணப்படும் அவலங்கள் அனைத்தையும் வரிசைப் படுத்துகிறார். தமிழர்கள் எங்கெங்கு வாழ்கின்றார்களோ, அங்கெல்லாம் நேருகின்ற சோகங்களைக் கோர்வைப்படுத்துகிறார். பராசக்தியின் விழியோரம் சிவந்திருப்பதற்கு இந்த மனிதச் சோகங்களும் அவலங்களுமே காரணம் என்று தற்குறிப்பேற்றமாகக் கவிஞர் பாடுவது, இந்தச் சமூகத்தின் மீது அவருக்கிருக்கின்ற பொறுப்புணர்வையும் அர்ப்பணிப்பையும் எடுத்துச் சொல்வதோடு, அவருடைய அசல்தன்மையையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகிறது. இந்த அசல்தன்மையைக் கவிதையின் உச்சத்திற்கே கொண்டுசெல்வது, இப்பாடலுக்குப் பின்புலமாக அவர் கொடுத்திருக்கும் ஒசைநயம் எனலாம்.

புலவர் பதுமனார் இப்பாமாலையின் மூலம் ஓர் ஆன்ம யாத்திரையே நடத்தியிருக்கிறார். ‘யோசிக்கும் வேளையிலே - நூறு யோசனையாய் வருவான்’ என்பது புலவர் பதுமனாரின் படைப்பிலேயே சத்திய வாக்காக ஆகியிருக்கிறது. இது நல்லூர்ப் பேட்டை மக்களின் நித்திய வாக்காகவும் ஆகவேண்டுமென்பது என்னுடைய பிரார்த்தனை. குடியேற்றம் மக்கள் மாசுபடா மாரியம்மனுக்கு நாளும் ஒரு பூமாலை சார்த்துவார்கள். அதோடு சேர்த்து இந்தப் பாமாலையும் வாங்கிச் சார்த்தினால், என்றும் வாடாமல் நிற்கும். அன்னை மாசுபடா மாரியம்மனுக்கு இந்தப் பாமாலையின் பாடல்கள்தாம் உவப்பைத் தரும் சரியான அர்ச்சனையாகும்.

புலவர் பதுமனாருக்கு ஒரு நூலை யாப்பதென்பது கற்று வந்ததன்று; கல்லாமலே அவரிடம் பாகப்பட்ட குலவிச்சையுமன்று; அன்னை பராசக்தியின் திருவருள் அவர்மேல் பாலித்திருப்பதையும் என்னால் உணரமுடிகிறது. இத்திருவருளின் துணைகொண்டு இதுபோன்ற பாட்டுப்பாவாடைகளை அவர் நெய்தலோடு, இனிப் பாட்டுச்சேலைகளையும் நெய்யவேண்டுமென்று வாழ்த்துகின்றேன்.

தி. இராசகோபாலன்

அணிந்துரை

முனைவர். சாரதா நம்பி ஆளுரன்
தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
இராணி மேரி கல்லூரி
சென்னை - 4.

ஆதிபராசக்தியின் எண்ணற்ற சக்தி வடிவங்களுள் மாரியம்மன் தமிழர் வழிபாட்டில் சிறப்பிடம் பெறுகிறாள்.

தியவர்களை அழிப்பதற்காகப் பராசக்தி பல வடிவங்களைக் கொள்கிறாள். சண்டன், முண்டன் என்ற இரு அரக்கர்களைக் கொல்வதற்காகச் சாமுண்டீஸ்வரியானாள்.

மகிஷாசுரன் என்ற அரக்கனை அழித்து மகிஷாசுர மர்த்தனியானாள்.

மாரன் என்ற அரக்கன் தேவர்களுக்கு எண்ணற்ற துன்பங்களை இழைத்ததால் மஹாமாயை வடிவம் கொண்டு, அவனை வென்று மஹாமாரியம்மன் ஆனாள் என்கிறது உத்தர காரணாகமம்.

மாரி என்ற சொல்லுக்கு மழை என்பது பொருள்.

“முன்னி அவள் நடிக்கு முன் சுரக்கும்
இன்னருளே என்னப் பொழியாய் மழை”

என்று மாணிக்க வாசகர் திருவெம்பாவையில் வேண்டுவது போல, அருளாகிய மழையைப் பொழிபவள் மாரியன்னையாவாள்.

தாயுள்ளம் போன்ற குளிர்ந்த அன்பைத் தருவதால் சீதளாதேவி எனவும், இந்திரனின் கண்களைப் போல ஆயிரம் கண்களைத் தோற்றுவிப்பதால் இந்திராக்ஷி, சதாட்சி, ஆயிரம் கண்ணுடையாள் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றாள்.

தமிழர் வாழ்விலும், பண்பாட்டிலும் வழிவழியே வாழ்ந்து வரும் அன்னை மாரிக்குத் தாலாட்டுப் பாமாலை சூட்டுகின்றார் புலவர் பதுமனார் அவர்கள்.

தால் என்றால் நாக்கு; ஆட்டு எனில் அசைத்தல்; நாவினை அசைத்துத் தாய் “ஆரிரரோ” பாடுகையில் குழந்தை மெய்ம்மறந்து உறங்குகின்றது. தாயின் அண்மை அதற்குப் பாதுகாப்புணர்வைத் தருகிறது. தாய்க்கு மாறாக யாரேனும் துளியை மாற்றி ஆட்டினால் கூட உணர்ந்து கொண்டு வீறிட்டலறும் குழந்தைகளுமுண்டு! அந்த

அளவு புனிதமானது தலம்மா! துடிக்கியம்மரதாய்க்குத் தாலாட்டுப் பாடல் பதுமனார் செய்துள்ள புதுமை! மற்றவர்களுக்குத் தாலாட்டுப் பாடிக்களைத்துப் போன அன்னைக்கு இக்குழந்தை தாலாட்டுப் பாடுகின்றது!

பூமிக்கு நிகராகப் புறாச் சுற்றுதல் போலவும், மாடிக்கு நிகராக மண்சேர்தல் போலவும், சண்பகப் பூ முன்னே பூக்கும் பூங்கள்ளிப் போலவும் தன் பாடல்கள் அமைந்துள்ளதாகக் கவிஞர் பாடுவது, 'ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன்' என்ற அவையடக்கத்தையே காட்டுகிறது.

பொன்கொண்ட திருத்தாலி கழுத்தில் மின்ன, பொற்புடைய திருவிழியில் கருணை மின்ன, மாகபடா மாரி அம்மன் விளங்குகிறாள்!

அவளைக் கிளிபோலப் பறந்தோடி வரும்படி அழைக்கும் கவிஞர் ஊஞ்சலாடும்படிக் கனிவுடன் வேண்டுகின்றார். எப்படி?

அம்மை ஊஞ்சலாடுவது, 'செங்கையில் வண்டு கலின் கலின் என்று சுழன்று சுழன்றாடக் குற்றாலக் குறவஞ்சி நாயகி வசந்த வல்லி பந்தாடியதை நினைவூட்டுகின்றது!

முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி அவர் சொல்லும் பொன்னே போல் போற்றும் கவிஞர் கவித்திறத்தை ஆங்காங்கு கண்டு கழிபேருவகை கொள்கிறோம்!

சிறுநிலக்கியங்கள் பலவற்றைப் படித்தின்புற்றவர் கவிஞர் என்பதை அங்கங்குக் காணலாகும் சந்தப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

“திரண்ட கூந்தல் தன்னை” எனத் தொடங்கும் பாடல்

முக்கூடற்பள்ளி நடந்து வரும் நடையழிகில் அமைந்துள்ள அருமையான சந்தப் பாடல்!

பராசக்தியிடம் நாம் வேண்டும் போது, “அம்மா! எங்கள் துன்பங்களைப் போக்க மாட்டாயா? கண் திறந்து பாரம்மா” என்று முறையிடுவோம். ஆனால், கவிஞரோ

“திருவளரும் குடியேற்றம் நல்லூர் நாட்டில்

தீயெனவே மாசுகளைத் துடைத்துப் போற்றிக்

கருவளரும் தாயர்குலம் வளர்க்கும் தாயே!

திருவிழிகள் இமைபொருந்திக் கண்ணுறங்காய்!”

என்று அன்னையின் சின்னஞ்சிறு கண்மலர்களை மூடி உறங்கும் வண்ணம் வேண்டுவது அருமையான கற்பனை!

வேப்பிலையை விரும்புகின்றவள்; வெவ்வினையை ஒட்டுபவள்; தீப்பிழம்பின் உயிர்ப்பொறியானவள்; காப்பிலொரு காப்பானவள்; மூடச் சடங்கு கண்டு முகம் கழிப்பவள் - மாரியன்னை என்பன அவர்தம் சொல்லோவியம்.

கோயில் அடுப்பினைப் போல் - பொங்கிக்
கண்ணில் நீர்வழிந்தால்
தாயில் தாயாகி - அன்னை
கண்ணீர் வேரழிப்பாள்

என்கிறார் கவிஞர். அப்படிப்பட்ட கருணை வெள்ளம் குடி கொண்ட அன்னை உயிர்ப்பலியைக் கண்டு மனம் பதைத்து, வெறுத்து, நொந்து போகின்றாளாம்! அதனால், கண்களை மூடிக் கொள்வதாகக் கற்பனை செய்கின்றார் கவிஞர்!

உயிர்ப்பலியைக் வெறுத்துக் கூறும் மூன்று பாடல்கள் (எண் 56, 57, 58) படிப்பவர் மனதைப் பதற வைக்கின்றன!

ஆடுகளை மஞ்சள்நீர் ஆட்டி வைத்து
அருங்கொம்பில் குங்குமத்தை அப்பி விட்டு
கோடுகளை அவையாட்டிக் குலுக்கும் போது
குலத்தாயே உத்தரவைத் தந்தாள் என்று
“பேடிகளாய்க் கட்டிவைத்து வெட்டு வாரின்
புன்மை” கண்டு கண்மூடிக் கொள்கின்றாளாம் அன்னை.

இப்பாடல்கள் மூன்றையும் துண்டுவெளியீடுகளாக்கி வெளியிட்டால் உயிர்ப்பலி செய்வோர் மனம் திருந்துவரென்பது திண்ணம்!

“இப்பாடல்கள் இசையுடன் ஒலி நாடா வடிவில் வரவேண்டும்; அன்னை புகழ் பரவ வேண்டும்; இன்னும் பல நூல்கள் வெளிவந்து பதுமனார் பெருமை பாரெங்கும் பரவ அன்னை அருள வேண்டும்” என்று வேண்டுகின்றேன்.

சாரதா நம்பி ஆரூரன்.
“சிறும்பலம்”
சென்னை - 4.

பழ. கருப்பையா
காந்தியச் சிந்தனையாளர்
படத்தயாரிப்பாளர்,
காரைக்குடி.

குடியேற்றம் புலவர் வே. பதுமனார் மாகபடாத்தமிழால்
'மாகபடாமாரியம்மனின்' மேல் தாலாட்டுப் பாமாலை பாடியுள்ளார்.

வெயில் நாடாகிய தமிழ்நாட்டில் பருவமழை உரியமுறையில்
பெய்யத் தவறிவிட்டால் வெப்பம்மிகும்; வெக்கை நோய்கள் தோன்றும்;
இதற்கு வேப்பிலை மருந்தாகும்; எனினும் நோய் தோன்றாமலிருக்க
உரிய காலத்தில் பெய்யும் மழையே மாமருந்தாகும். அந்த மழையைப்
பொழிவித்து வெக்கை நோய்களினின்று தங்களைக் காக்கின்ற
தெய்வமாகத் தமிழர் மாரியைக் கண்டனர்.

தெய்வம் ஒன்றுதான் எனினும் அதன் ஆற்றல் வகுபடாதது
எனினும் அதனைத் தம் மனஉணர்வுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும்
ஏற்பத் தமிழர் வகைப்படுத்திக் கொண்டனர்.

தாயே முதலில் அறியப்பட்டவள் என்பதாலும் தாய் வழிச்
சமூகமே தொல்பழஞ் சமூக அமைப்பு என்பதாலும் அத்தொல்பழஞ்
சமூகத்தில் கொற்றவை தமிழரால் இனங்காணப்பட்ட
பெண்தெய்வமாக இருந்தது இயல்பே. கொற்றவைக்குக்
கொப்பூழ்க்கொடி உறவினளே நிகழ்கால மாரியம்மை.

மேலைநாடுகளில் இறைமையைத் 'தந்தை' என்று மட்டுமே
பார்ப்பர். 'My Father' என்றுதான் எல்லா இடங்களிலும் இயேசு
அவரை அழைப்பார். அவர்களுடைய நாட்டுக்குக்கூடத் 'தந்தை நாடு'
என்றே பெயர். அதனால்தான், அங்கே பிற்காலங்களில் பெண்
விடுதலை இயக்கத்திற்குத் தேவை ஏற்பட்டது.

ஆனால், தமிழர்கள் அனைத்தையும் பெண்ணாகவே பார்ப்பர்.
இங்கே நிலம் பெண்ணாகக் கருதப்படுகிறது; ஆகவே, இது தாய்நாடு
எனப்படுகிறது. இறைமையைப் போற்றப் புறப்பட்ட மாணிக்கவாசகர்
முதலில் 'அம்மையே' என்றுதான் அழைக்கிறார்!

காதலில் நங்கையை நலம் பாராட்டலும் தாய்மையில் அவளை
வழிபடலும் தமிழர் இயல்பு.

அத்தகைய பெருமைசான்ற மரபுவழிப்பட்ட பச்சைத் தமிழரான
குடியேற்றம் பதுமனார் பெண்தெய்வ வழிபாட்டுக்கு ஒரு நூலை
யாத்து அளித்திருக்கிறார்.

இவரின் பெயர் **Kavilalan** **சிவபெருமானை** இனங்காட்டும்; இவர் மறைமலை அடிகள் காலத்தவராய் இருத்தல் வேண்டும்!

பெயர் மட்டுமில்லை; இவருடைய தமிழ் நடையும் இவர்தம் பாடல்களில் வெளிப்படுகின்ற தமிழ் உணர்வும் தாளமிடச் செய்யும் சந்தங்களும் இவர் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பிறந்து வளர்ந்தவர் என்பதைக் காட்டா நிற்கும்.

மாகபடா மாரியம்மனைப் 'புதுக் கவிஞர்கள்' பாடமுடியாது; ஏனெனில் அவள் மாகபட்ட தமிழுக்கு வயப்படாள்.

சங்க காலம் வீரத்தைப் பாடியது ; சங்கம் மருவிய காலம் அறம் பாடியது ; பக்தி இயக்கக் காலம் பெருந்தேய்வ வழிபாட்டை (சிவ வழிபாடு) முதன்மைப்படுத்தியது.

அதுவரை மலைவாழ் மக்கள் முருகனையும், காடு சார் மக்கள் திருமாலையும் வழிபட்டுக் கொண்டிருந்த திணைத்தெய்வ நிலைகள்போய் மொகஞ்சதாரோ, அரப்பா காலத்துச் சிவன் அம்மையப்பனாக, ஆவுடையுள் இலிங்கமாக மீட்டெடுக்கப் பட்டான். தமிழர்களை ஒருமைப்படுத்தும் நிலையைப் பக்தி இயக்கம் மேற்கொண்டது.

ஏற்கெனவே மறைந்துவிட்ட நெய்தற்கடவுள் வருணனும் மருதக்கடவுள் இந்திரனும் நீங்கலாக, தமிழர்களின் தனிப்பெருந்தெய்வங்களில் முருகன் சிவனுக்கு மகனாக்கப் பட்டுக் கீழிறக்கப்பட்டான். மால்வழிபாட்டினர் தாங்கள் தனிச் சமயத்தினர் என்று அடம்பிடித்தபோது, திருமால் சிவனுக்கு உள்ளடங்கிய தெய்வமாகக் கருதுகோள்கள் உருவாக்கப்பட்டன. “திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடிகைய” என்று சிவன் திருவடவின் ஏற்றம் குறித்து மாணிக்கவாசகர் பாடினார்.

உலகக் கடவுள் அவன் எனினும் குறிப்பாக விந்தியத்திற்குத் தெற்கு முழுவதிலும் அவன் சிவன் என அறியப்படுவதால் அவன் 'தென்னாடுடைய சிவன்' என்று போற்றப்பட்டான். சிவனின் நிலப்பரப்பு பெரிதும் விரிந்தது.

திணை வாழ்விலிருந்து தமிழர் விடுபடவேண்டிய வரலாற்றுக் கட்டாயம் வந்தபோது திணைத் தெய்வங்கள் போயின.

சோழநாட்டில் பிறந்த கண்ணகி பாண்டிய நாட்டில் வழக்குரைத்துக் கதையை அத்தோடு முடித்துக் கொள்ளாமல் சேரநாட்டில் போய்த் தெய்வமானதற்குக் காரணம் ஒருமைத் தமிழகம் காண வேண்டுமென்னும் இளங்கோவடிகள் அவா வெளிப்பாடே! அதற்காக அவர் அதுவரை கல்லாத ஒரு புதிய¹ தெய்வ வழிப்பாட்டைப்

புகுத்தினார். 'பத்தினி கழியாண்டு' மீது அவங்கியை ஆனால் கண்ணகித் தெய்வத்தால் ஒருமைத் தமிழகத்தை உருவாக்க முடியவில்லை.

அதை வெற்றிகரமாகச் சிவனே செய்து முடிக்கிறார்.

ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஏற்றம் பெறத் தொடங்கிய சிவன் பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டு முடிய உச்சநிலையிலேயே தொடர்ந்தார்.

சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சி, மாலிக்காபூரின் நுழைவு, தெலுங்கர்கள், மராத்தியர்களின் ஆட்சி என்று இழிவுற்ற தமிழகத்தில் தமிழும் குறைவுற்றது; சிவனும் குறைவுற்றார்; காலத்தால் சிறு தெய்வ வழிபாடு வலிமையுற்றது.

சிறுதெய்வங்களுக்கு இறைச்சி படைக்கப்பட்டது. கடவுளிடமிருந்து கருணை விடைபெற்றது.

இப்படி நம்நாட்டுத் தெய்வங்களின் வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் நம் சமூக மற்றும் அரசியல் நிலைகள் வெளிப்படும்.

மீண்டும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழர்கள் மெய்யுணர்வு குறித்த கோட்பாடில்லாதவர்கள் என்ற சிறுமையைப் போக்குவதற்காகச் சைவசித்தாந்தம் தமிழர்களின் தனிப்பெரும் மெய்யியல் புள்ளியாகத் தூசி தட்டி எடுத்து நிறுத்தப்பட்டது. மீண்டும் சிவன் தென்னாடுடைய சிவன் ஆனார். ஆரியத்தை அடக்கி வைக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி இது.

இதே காலகட்டத்தில் தமிழர்களின் இன்னொரு பழம்பெரும் மதமான நாத்திகம் மறுபிறப்புப் பெற்று முழுவீச்சுடன் செயல்படத் தொடங்கியது. அதற்கான தலைமை மடங்கள் ஈரோட்டிலும் காஞ்சியிலும் நிறுவப்பட்டன. ஆரிய எதிர்ப்பு அதனுடைய தலையாய கொள்கையாயிற்று.

சிலகாலம் பின்பு, அதன் ஒப்பற்ற தலைவர்கள் அடங்கிய இடத்தில் சமாதி கட்டப்பட்டு, அந்தச் சமாதிகள் வழிபடு தலங்களாக மாற்றப்பட்டன.

பின்னால் வந்த தலைவர்கள் தங்கள் பதவி ஏற்பு நாட்களிலும் தங்கள் பிறந்த நாட்களிலும் பிற நாட்களிலும் அந்தந்தச் சமாதிகளுக்குச் சென்று மலர்வளையம் வைத்துக் கண்மூடிக் கைகூப்பி வணங்கி நின்றனர்; செருப்புகளைச் சமாதிகளுக்கு வெகு தொலைவிலேயே விட்டுவிட்டனர்.

ஐம்பெரும் பூதங்களால் ஆக்கப்பட்ட உடல் சாவில் சிதைவுற்று அழுகி மீண்டும் ஐம்பெரும்பூதங்களுடன் கூடி விடுகிறது. ஆகவே சமாதிக்குள் புனிதமானது என்று எதுவும் இல்லை என்பதுதான்

அறிவுவாதம். என்றாலும் இந்த இடத்தில் குத்தறிவுவாதிகள் தமிழர்களின் பழம்பெரும் நாகரிகமான 'மூதாதையர் வழிபாட்டை' ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டனர் என்றே கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இந்தப் புதிய நாத்திகம் நாகரிக காலத்திற்கும் முந்திய மூதாதையர் வழிபாட்டின் எச்சமே!

இத்தகைய குறாவளிகள் அடித்து ஓய்ந்து இருபதாம் நூற்றாண்டு முடிவுறப் போகும் தறுவாயில் குடியேற்றம் பதுமனார் தன் ஊர்ப் பெண்டெய்வமான மாகபடா மாரியம்மனைப் பாடமுன் வந்துள்ளார்.

அவர்பாட முன்வந்தது மாரியம்மனை; பாடியது தமிழை;
அவர் பாட முன்வந்தது மாரியம்மனை; பாடியது
உயிரிரக்கத்தை!

அவருடைய பாமாலை அந்த எண்ணத்தையே ஏற்படுத்துகிறது. மாரியம்மன் கண்மூடிக் கொள்கிறாளாம்; ஏன்? 'ஆத்தா' 'ஆத்தா' என்று ஆயிரமாயிரம் அடியார்கள் கதறுகிற பத்திக் குரல் கேட்கவில்லையா?

கேட்கிறது! கேட்கிறது! ஆனால் அதோடு கழுத்தறுந்து கதறுகிற ஒரு கோழியின் குரலும் கேட்கிறதே! கருணை வழிந்தோட வேண்டிய தன்னுடைய வீட்டில் கோழியின் குடல்சிந்திக் கிடக்கிறதே என்று அத்தாய் அருவெறுப்புற்றுக் கண்மூடிக் கொள்கிறாள் என்று காரணம் அறிந்து சொல்கிறார் புலவர்.

'அடர்கோழி நடையடக்கிக் காலைக்கட்டி

ஆலயத்தின் பலிபீடம் வைத்துக்

குடரோடிச் சிந்துமாறு தலையை அரிவார்

கொடுமைக்கு நாணியுன்றன் கண்கள் மூடி' (58)

பதுமனார் வள்ளலார் வழி வந்தவர். ஆகவே உயிர்க்கொலையை மையமாகக் கொண்ட கடவுட் கொள்கையைக் கண்டு தவறாச்சினமுறுவது இயற்கைதானே!

குடியேற்றத்தில் மாரியம்மன் கோயில் கட்டி அத்தெய்வத்திற்கு 'மாகபடா மாரியம்மன்' என்று பெயர்கூட்டியோர் பாவலர்களாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அந்தப் பெயரில் ஓசையின்பமும் இருக்கிறது; கருத்தாழமும் இருக்கிறது.

அத்தெய்வத்தின் பேரில் பதுமனார் பாடியிருக்கும் பாமாலை தேனடை மாரியம்மனைக் கண்வளரச் செய்ய அவர் பாடும் தாலாட்டில் இன்னும் என்னென்ன உணர்வுகள் வெளிப்படுகின்றன என்று பாருங்கள்:

‘மாத்தமிழாய் இனிப்பவளே

மாமருந்தே கண்ணுறங்கு ! ’ (15)

‘நற்றமிழே நலம்

வளரக் கண்ணுறங்காய் ! ’ (12)

‘மூவாத முத்தமிழே

முக்கண்ணி கண்ணுறங்கு ! ’ (14)

தமிழாகவே பார்க்கிறார் மாரியம்மனை. அவளை ‘மூவாத முத்தமிழ்’ என்றே விளிக்கிறார்.

முக்கண்ணி இறைவி; படைக்கப் பெறாதவள்; படைக்கப் பெற்றவற்றிற்கே முதுமை உண்டு. முதுமை உண்டெனில் முடிவும் உண்டு.

தமிழ் படைக்கப்பட்ட ஒன்றுதான்; மாந்தனால் அது படைக்கப்பட்டது. அவனுடைய பயன்பாட்டுக்கென அது படைக்கப்பட்டது. அது படைக்கப்பட்ட காலத்தில் உடன் தோன்றிய மொழிகள் பல. சமக்கிருதம், இலத்தின், கிரேக்கம் எனப் பெயரிய அவை அனைத்தும் இறந்தொழிந்தன. தமிழுக்கு மட்டும் அது நேரவில்லை.

காரணம் புதிய காலத்திற்கு ஏற்ப அது தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்கிறது; காலத்தோடு போட்டியிட்டு அது நிலைபெறுகிறது.

தொல்காப்பியன் காலத்தில் இளமையாய் இருந்த தமிழ், கணிப்பொறிக் காலத்திலும் இளமையாய் இருப்பது விந்தையே! அதன் காரணமாகத்தான் குடியேற்றம் பதுமனார் அதை ‘மூவாத முத்தமிழ்’ என்று போற்றுகின்றார்.

மூப்பில்லாததற்கு முடிவு இல்லை; ஆகவே தமிழுக்கும் முடிவு இல்லை. மூவாத தமிழை மூவாத இறைவிக்கு ஒப்பிட்டால் பிழையில்லை என்று பதுமனார் கருதுகிறார். துணிந்து முக்கண் உடைய இறைவியை முத்தமிழே என்று அழைத்துவிடுகிறார்.

குடியேற்றம் பதுமனாரின் தமிழ்ப்பற்று இறைப்பற்றை நிகர்த்தது.

‘எல்லாம் அவளே என்றிருந்தால் எல்லா வினைகளையும் பொசுக்க வல்லவள் ஏலக்குழல்சேர் அன்னை’ (99) என்று அவர் முடித்தாலும், அதோடு தன் அடியார்கள் போற்றும் தமிழைக் காக்கும் கடப்பாடும் அவளுக்குண்டு என்பதே இந்தப் பாமாஸையின் உள்ஐந்தை.

காரைக்குடி,

30-05-1998.

பழ. கருப்பைபா.

அருள்மிகு மாசுபடா மாரியம்மன்

தாலாட்டுப் பாமாலை

காப்பு

பூக்கொண்டு வாழ்த்து மனமே

பூமேவும் பெண்ணாள் புகழ்மாரி யம்மன்மேல்
பாமேவும் தாலாட்டுப் பாடிட - நாமேவிக்
காக்கின்ற ஐங்கரத்தான் தாளிணைகள் என்றென்றும்
பூக்கொண்டு வாழ்த்துமன் மே

அவையடக்கம்

பாக்கொண்டு தாலாட்டுப் பாடினேன்

பூமிக்கு நிகரென்று புறாச்சுற்றல் போலவும்
மாடிக்கு நிகராக மண்சேர்தல் போலவும்
2தேமிக்குப் பூக்கின்ற சண்பகப்பூ முன்னே
புல்லுருவிப் பூக்கின்ற பூங்கள்ளிப் போலவும்
3பாமிக்குப் பாய்கின்ற பெரும்புலவர் முன்னே
4பரந்தாடும் பதுமனாய் அணிந்தேறி நின்று
பூமிக்குள் அருள்வெள்ளம் பாய்ச்சுகின்ற மாரிமுன்
பாக்கொண்டு தாலாட்டுப் பாடினேன் ஆசையால்.

2. தேமிக்கு - தேன்மிகு 3. பாமிக்கு - பாட்டுள் மிகவும்

4. பரந்தாடும் - வெளியே காட்டியாடும்

①

நூல்

பூமாரித் தாயவளே கண்வளராய்

கண்மலர்கள் கனிவுதனைச் சிந்தி யாடக்

குழையாடும் பொற்காநில் சுடர்கள் வீசு,

⁵தண்மலர்கள் மாலையாகி மார்பில் மின்ன⁶தாதவிழும் மாலைகுலம் தழையத் தழைய,

விண்மலர்கள் தலைமாலை தாமே ஆக,

வீசுகுளிர் தளிர்மாலை ஆக்கி வைத்தோம்!

பண்மலர்கள் பாமாலை ஆக்கி வைத்தோம்!

பூமாரித் தாயவளே! தாலே தாலோ!

②

பாவாடை தனைச் சேர்ப்போம்

பாவாடை பூப்போன்ற பட்டு நூலால்

பாங்காகச் சேர்த்துடுவோம்! பணிந்து நிற்போம்!

பூவாடை நறுமணப்பூ பலவும் கொண்டு

பின்னியுந்தன் பொன்மேனி தன்னில் சேர்ப்போம்!

மூவாடை முழத்தினிலே முன்னம் சேர்த்து

முத்துமாரி மாசுபடா அம்மை யாகப்

பாவாடை தனைக்கட்டி அருளும் தாயே!

பைங்கிளியே கண்வளராய்! தாலே தாலோ!

5.தண்மலர் - குளிர் மலர் 6. தாதவிழும் - தேன் சொரியும்

3

நன்மணியே கண்வளராய்¹புவனங்கள் ஏழேழும் சுழன்றே நிற்கப்

புன்மைகள் எல்லாறும் புகைந்தே யோடத்
தவனங்கள் குடையாகிக் கவிழ்ந்தே யாட,

தாழ்பிறவித் தடையெல்லாம் தவித்தே யோட,
சிவனவனின் சிந்தைவளர் சோதி யாகி,

செம்மேனி தன்மேலே சுடர்கள் வீச,
நவமணியின் ஆரங்கள் தாழத் தாழ,

நன்மணியே கண்வளராய் தாலே தாலோ!

4

பொற்றமிழே கண்வளராய்

செங்கையில் செவ்வனைகள் சிலம்ப மாட,

சீர்கழுத்தில் பொன்னாணும் பொலிந்து மின்ன,
மங்கையவர் மலர்முகத்தில் மஞ்சள் கொஞ்ச

மடிமீது மதலைகள்தாம் மகிழ்ந்தே ஆடப்

²புங்கவர்தும் மனந்தன்னில் பூத்த தாயே!

புகழ்மணக்க வாழுதிரு மாரித் தாயே!

³புங்கமரத் துண்மையெல்லாம் நாங்கள் பெறவே

பொற்றமிழே கண்வளராய் தாலே தாலோ!

1. புவனங்கள் - உலகங்கள்; 2. புங்கவர் - தூயவர்;

3. துண்மையெல்லாம் - குளிர்ச்சியெல்லாம்;

5

கண்டு வந்த கலைத்தாயே

¹சேல்கொண்ட விழியாட ஆட, நன்கு
 சிவந்திருக்கும் ஆடைகளோ ஆட ஆட,
²மால்கொண்ட மனமாட ஆட, என்றும்
 மைகொண்ட சேல்விழிகள் ஆட ஆடச்,
 சூல்கொண்ட சீரடிகள் ஆடப் பொன்மைச்
 சுடர்கொண்ட குண்டலங்கள் ஆட ஆட,
 கால்கொண்ட சிவனன்று மாறி யாடக்
 கண்டுவந்த கலைத்தாயே! தாலே தாலோ!

6

முத்தமிழே கண்வளராய்

புத்தழமை பூதலத்தில் கொள்ளு தற்கே
 பூத்தவளே! பொன்மகளே! தாலோ தாலோ!
 சித்தழமை கொண்டவளே! சந்தத் தமிழே!
 சிறப்பான வாழ்வெமக்குத் தந்து விட்டு
 முத்தழமை கொண்டவளே! முத்துத் தாயே!
 முத்தமிழே கண்வளராய்! தாலோ தாலோ!
 கொத்தழமை தீர்க்கவந்த மாரித் தாயே!
 குணக்குன்றே! கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

(7)

இருஞ்சூலம் கைப்பிடித்த எங்கள் வாழ்வே

பச்சைக்கிளி பாங்குவந்து பக்கம் ஆட,

பணிவுடைய பவளஅன்னம் ஆட ஆட,

இச்சைக்கிளி இன்பமெலாம் சேர்க்க வந்து

இன்பவீணை மீட்டுகின்ற இன்பத் தமிழே!

¹மச்சுக்கிணி என்செய்வோம் என்றே ஏங்கும்

மனத்தவர்க்கும் மாச்செல்வம் பொழியும் தாயே!

²இச்சைக்கிளி பறந்தோட ஆடி வருக!³இருஞ்சூலம் கைப்பிடித்த எங்கள் வாழ்வே!

(8)

பூமாரி அன்னைநீ வருக!

பொன்கொண்ட திருத்தாலி கழுத்தில் மின்ன,

⁴பொற்புடைய திருவிழியில் கருணை மின்ன,

பொன்கொண்ட திருச்சேலை உடம்பில் மின்ன,

பொன்னான திருமஞ்சள் பொலிந்து மின்ன,

விண்கொண்ட ⁵நன்மீன்கள் அணியாய் மின்ன,

வீறுகொண்ட உலகமெலாம் அருளால் மின்ன,

⁶பண்கொண்ட பம்பையிசைப் பொருளால் மின்ன,

பூமாரி அன்னைநீ வருக! வருக!

1. மச்சு - வீடு; 2. இச்சை - ஆசை 3. இருஞ்சூலம் - பெரிய சூலம்;

4. பொற்புடைய - அழகான 5. நன்மீன்கள் - நல்ல விண்மீன்கள்

6. பண்கொண்ட - இசை கொண்ட

9

பண்ணிசை யாழில் பொருந்திய செல்வி

செங்கையில் சூலம் செயம் செயம் என்று

சுழன்று சுழன்றாட

⁴அங்கையில் அக்கினி அடும் அடும் என்று

கனன்று கனன்றாட,

மங்கையே மாரி யுன்முக மஞ்ச ளென்றும்

ஒளிர்ந்து ஒளிர்ந்தாட,

மங்கையர் தூய்மை மளமள வென்று

கலந்து கலந்தாட,

அங்கையில் அன்னம் அருந்தமி மென்று

ஆழக் களித்திடவே,

அடுதொழில் கொண்ட அருமறை யாட்டி

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

⁵பங்கயப் பூவில் பொருந்திய செல்வி

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

பண்ணிசை யாழில் பொருந்திய பாவை

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

1. புன்மைகள் - சிறுமைகள் 2. கன்மனம் - கல்மனம்,
3. நிறாய் - சாம்பலாக;

11

தவமணியே கண்வளராய்

சிவனருளே போற்றுகின்ற ¹சீவம் பூண்டு

சிவந்திருக்கும் திருமேனி தன்னில் எங்கள்
அவம்ஆன வெம்மைகுரு தாங்கிக் கொண்டு

அருள்கொண்டு எமைக்காக்கும் மாரித் தாயே!

²நவமான நற்கனிகள் குளிர்ச்சி பொங்க

நல்லதட்டில் யாம்வைத்துப் போற்றிப் போற்றி,
தவமான தொட்டிலிலே உன்னைச் சேர்த்தோம்
தவமணியே! கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

12

நற்றமிழே நலம்வளரக் கண்ணுறங்காய்

நிலவுலகில் மக்களென்றும் நீடு வாழ

நிலவாகப் பவனிவரும் ³நிமலச் செல்வி

குலவுகின்ற குலக்கொடியே! குங்கும வாணி!

குனித்தஇரு வில்புருவம் கொண்ட கண்ணே!

கலந்திருக்கும் தனிப்பேறு எமக்கே தந்து

கனிவாக கற்பனைத்தேன் சுரக்கும் சூவி!

⁴நலந்திருவும் தனியாகத் தருவாய் வருவாய்!

நற்றமிழே நலம்வளரக் கண்ணு றங்காய்!

1. சீவம் - ஒழுக்கம் 2. நவமான - புதிய

3. நிமல - தூய; 4. நலந்திருவும் - வளமும் செல்வமும்

(13)

திருவிழிகள் இமைபொருந்தக் கண்வளராய்

படைகொண்ட கைகளினால் படைக்கும் தாயே

பனிமலரால் இணையடிகள் போற்று கின்றோம்

சடைகொண்ட முக்கண்ணன் உவந்த பெண்ணே

¹சலியாத அருள்கூட்டி யூட்டும் தாயே!

நடைகொண்ட இடுப்பினிலே மேகலை மின்ன,

நடுவிரவில் வைரந்தான் நலமே கூட்ட,

தடைகொண்டார் மனத்தகத்தும் தண்டை யொலிக்கத்

திருவிழிகள் இமைபொருந்திக் கண்ணு றங்காய்.

(14)

மூவாத முத்தமிழே முக்கண்ணி கண்ணுறங்கு

பிள்ளைக்கலி தீர்க்கவந்த பெண்மயிலே கண்ணுறங்கு

பெருமைகளைச் சேர்க்கவந்த பெருந்தேவி கண்ணுறங்கு

பிள்ளைகளைச் சீராக்கும் பெண்ணணங்கே கண்ணுறங்கு

²பெரும்பாடு நீறாக்கும் பொன்மயிலே கண்ணுறங்கு

கிள்ளைநிகர் சொல்தந்த கருங்குயிலே கண்ணுறங்கு

கொடுமைகளை நேராக்கும் குலக்கொடியே கண்ணுறங்கு

முள்ளுநிகர்ப் பிறப்பறுக்கும் முத்துமாரி கண்ணுறங்கு!

³மூவாத முத்தமிழே முக்கண்ணி கண்ணுறங்கு!

1. சலியாத - குறையாத 2. பெரும்பாடு - பெருந்துன்பம்

3. மூவாத - மூப்பே இல்லாத

15

கார்குயிலின் இசையிருக்கும் இன்பவல்லி கண்ணுறங்கு
 தீராத நோய்தீர்க்கும் தீந்தேனே கண்ணுறங்கு
 தீயான வெப்புதனைத் தீர்த்தவளே கண்ணுறங்கு
 மாறாத பெருங்கருணைப் பே ராறே கண்ணுறங்கு
 மாத்தமிழாய் இனிப்பவளே மாமருந்தே கண்ணுறங்கு
 வாராத வரமெமக்குத்தந்தவளே கண்ணுறங்கு
 வளர்கையால் அன்னமிட்ட மாரியம்மா கண்ணுறங்கு
¹காராகக் கருணைபொழி மாரியம்மா கண்ணுறங்கு
 கார்குயிலின் இசையிருக்கும் இன்பவல்லி கண்ணுறங்கு

16

வேதனைகள் பட்ட தாயே கண்ணுறங்கு

பொல்லாத பிள்ளைகள்செய் பாவம் பார்த்துப்
 போகின்ற வேகின்ற காலம் பார்த்து,
 கல்லாத பிள்ளைகளின் சோகம் பார்த்து,
 கருகியே செல்கின்ற கணக்கும் பார்த்து
 புல்லாகப் பிள்ளைகளே சாவப் பார்த்து,
²புன்மைவஞ்சம் பெருகுவதைப் பார்த்துப் பார்த்து,
 வில்லான புருவம்சேர் விழிகள் சிவக்க
 வேதனைகள் பட்டதாயே! கண்ணு றங்கு!

1. காராக - மேகம் போல்; 2. புன்மை வஞ்சம் - சிறுமையும் வஞ்சமும்

17

பூவாடை தனிலாடும் பொற்பாவாய் கண்ணுறங்கு

இன்பவீணை ஏந்துகின்ற இன்பமயில் கண்ணுறங்கு

இருக்குவேதம் தனில்வாழும் இன்பமே கண்ணுறங்கு

பொன்குலம் ஏந்துகின்ற பொற்பாவை கண்ணுறங்கு

பொன்னாகும் வேப்பிலையில் இருப்பவளே கண்ணுறங்கு

முன்நாணம் கொண்டமாரி அன்னையே கண்ணுறங்கு

முத்தாக வெப்புதனை ஏற்பவளே கண்ணுறங்கு

புன்னாகப் பூக்குளிர்ச்சி புன்னகைத்துக் கண்ணுறங்கு

பூவாடை தனிலாடும் பொற்பாவாய் கண்ணுறங்கு!

18

ஆழத் களித்திருக்கும் சொல்லினாள்

திரண்ட கூந்தல் தன்னைத்

திருத்தி வைத்திருக்கும் - கொண்டையாள்,

திருந்து பொன்னா லமைந்து,

அழகு தைத்திருக்கும் - பெண்ணினாள்

மருண்ட மானம் தன்னைத்

திருத்தித் தரவிருக்கும் - பெண்ணினாள்

மருந்து போல வந்து

¹மருவும் கருணையொளிரும் - கண்ணினாள்

உருண்ட வாழ்க்கை தட்டி

உருவம் தரவிருக்கும் - ²திருவினாள்

உறுமும் சிங்கம் தன்னை

உவந்து ஏறியருள் - உருவினாள்

வெருண்டு நின்ற தீமை

கருவம் கெடுக்கவரும் - வில்லினாள்

விரும்பி யூசல் தன்னில்

ஆழக் களித்திருக்கும் - சொல்லினாள்

1. மருவும் - சேரும் , 2. திருவினாள் - செல்வத்தாள்;

(19)

திருவிழிகள் இமைபொருந்திக் கண்ணுறங்காய்

அருளொழுகுந் திருவிழிகள் எம்மேல் நாட்டி
 ஆற்றலிலே பேராற்றல் நாட்டும் தாயே!
 திருக்குளத்து மீனிணமாய் வாழும் எமக்குத்
 தண்ணருளால் விண்ணேறும் வாழ்வைத் தந்து
 திருவளரும் குடியேற்றம் நல்லூர் நாட்டில்
 தீயெனவே மாசுகளைத் துடைத்துப் போற்றிக்
 கருவளரும் தாயர்குலம் வளர்க்கும் தாயே!
 திருவிழிகள் இமைபொருந்திக் கண்ணு றங்காய்!

(20)

மாசுபடா மாரியம்மன் கண்ணுறங்கு

வண்கையில் செவ்வளைகள் கலக லக்க
 வளைந்தபிறை நெற்றியிலே சுட்டி ஆட,
 தன்மார்பில் ¹நவரத்ன மாலை யாட,
 தங்கநிகர் திருவடியில் சிலம்பு மாட,
 நுண்ணிடைக்கு மேலேயோர் மேக லையாட
²நுதல்நடுவே மணம்வீசும் திலகம் மின்ன,
 மண்ணிடையே மாந்தரெலாம் மகிழ்ந்து வாழ
³மாசுபடா மாரியம்மா கண்ணு றங்கு!

1. நவரத்ன - ஒன்பது மணிகள் கொண்ட, 2. நுதல் - நெற்றி

3. மாசு - சூற்றம்

21

கருவனர்க்கும் திருமயிலே கண்ணுறங்கு

காசியிலே விசாலாட்சி யானாய் தாயே

காஞ்சியிலே காமாட்சி ஆனாய் நீயே!

மாசில்லா சமயபுரம் மாரி யாகி

மதுரையிலே மீனாட்சி ஆட்சி செய்தாய்

மாசுபடா அம்மனாக நல்லூர் வந்து

மாசுகற்றி வைக்கின்ற மாம ருந்தே!

¹காசுபடா வாழ்க்கையர்க்கும் கருணை காட்டி

கருவனர்க்கும் திருமயிலே கண்ணு றங்கு.

22

தாயே நீ கண்வனராய் தாலோ தாலோ

நெஞ்சமெனும் ஊஞ்சலிலே உன்னைச் சேர்த்து

நெகிழவைக்கும் பண்ணிசையால் பாட்டுப் பாடி,

²விஞ்சியொளி சிந்துகின்ற வெற்றிக் கொடியே

வளர்மயிலே ஊஞ்சலாட்டி உள்ளம் மகிழ்ந்தோம்

³கஞ்சமலர்த் தாமரைகள் முடிமேல் ஆட

கண்விழியில் கருணையெலாம் கண்ணு ஆட,

தஞ்சமலர்த் தாளிணையில் கிங்கிணி ஆட

தாயேநீ கண்வனராய் தாலோ தாலோ!

1. காசுபடா - செல்வம் இல்லாத; 2. விஞ்சி - மிகவும்

3. கஞ்சமலர் - தாமரைமலர்;

23

ஈனமெலாம் அறுக்கின்ற எங்கள் தாயே!

வீரத்தின் விளைநிலமாய் வேதப் பொருளாய்

வெற்றிக்கை பற்றியுள்ள சூலம் ஏந்தி

வீரத்தால் விம்முகின்ற சிங்கம் ஏறி

வெவ்வினைகள் வேரறுக்கும் வேம்புத் தாயே!

ஈரத்தால் உலகத்துக் குழந்தை தம்மை

எடுத்துவந்து காக்கின்ற எங்கள் தாயே!

ஈரமனம் கொண்டிருப்பார் இதயம் சேர்ந்து

¹ஈனமெல்லாம் அறுக்கின்ற தாயே! தாலோ!

24

பனிமலரே கண்வளராய் தாலோ தாலோ

²தேமிகு தயிராலே முழுக்கு மாட்டி,

செவ்வாவின் பாலாலே ³முழுக்கு மாட்டி,

தேமிகு சந்தனத்தால் முழுக்கு மாட்டி,

செழித்தெழுந்த மஞ்சளாலே முழுக்கு மாட்டி,

சோதிமிகு பழங்களாலே முழுக்கு மாட்டி,

சுத்தமணப் பன்னீரால் நன்னீ ராட்டிப்

பாதமலர் பூக்கொண்டு பணிவோம் தாயே!

பனிமலரே கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

1. ஈனம் - இழிவு 2. தேமிகு - குவிச்சிமிக்க

3. முழுக்கு - அபிடேகம்

(25)

செவ்வஞ்சல் சேர்த்திட்டோம் தாலோ தாலோ

முத்துக்களை மாலையாக்கி மார்பில் சேர்த்து

மூக்கில்ஒரு முத்ததனை நத்தாய்ப் பூட்டி

நத்துநவ ரத்தினங்கள் நன்கு மின்ன

நன்மணிகள் கோத்திருக்கும் மாலை பூட்டி

புத்தணியேர் ஆடைநீரு மேனி சாத்தி

பொன்தாவி பொலியசீர் அத்தர் பூசி

⁴சித்துருவாம் அம்மையுமை மாரித் தாயே

செவ்வஞ்சல் சேர்த்திட்டோம் தாலோ தாலோ.

(26)

வருகின்ற வண்டமிழே தாலோ தாலோ

கரும்புதனை வில்லாக வளைத்துப் பிடித்துக்

¹கருமாறும் வினையறுக்கும் கருணைத் தாயே!²சுரும்புகளும் மொய்க்கின்ற மாலை கொண்டு

சுனைப்பூக்கள் முடிமேலே கொள்ளும் தாயே!

நறும்புகைகூழ் கொந்தளகம் மார்பில் தாழ

நறுமலர்கள் திருவடியில் ³நட்டம் ஆட

பெரும்புகழால் மாகபடா மாரித் தாயாய்

வருகின்ற வண்டமிழே! தாலோ தாலோ!

1. கருமாறும் - மாறி மாறிப் பிறக்கும் 2. சுரும்புகள் - தேன் வண்டுகள்

3. நட்டம் - நாட்டியம் 4. சித்துரு - அறிவு உரு

(27)

மாசுபடாத் தூயவளே தாலோ தாலோ

பாம்பணையில் பள்ளிகொண்டான் தங்கை யாகிப்

பரம்பொருளின் விரும்புபொருள் தானே ஆகித்
தீங்கனிகள் தேன்குடங்கள், நல்ல பூக்கள்திருத்திவைத்த தெய்வத்தாய் மாரி அன்னாய் !
தீம்பாலும் தயிர்க்குடமும் வைத்து நித்தம்திருவடிகள் பணிந்திடுவோம் தாலோ தாலோ
மாங்கனிகள் மணக்கின்ற கோயில் கொண்ட
மாசுபடாத் தூயவளே தாலோ தாலோ!

(28)

கருமணியே கண்வளராய் தாலோ தாலோ

பண்ணிசைக்குள் பதமாடும் பண்பு கொண்டு

பரமனுடை இடப்பாகம் பெற்ற தாயே!
புண்ணிசைக்குள் ஆடுகின்ற புன்மை வண்டாய்ப்
புரர்கின்ற எங்களுக்கும் அருளும் தாயே!

தண்ணிசைசேர் நாடியுள்ள தேகம் தந்து

தழல்கொண்ட எம்முத்துப் பெற்ற தாயே
கண்ணிசையாம் கருணையினால் குறைகள் தீர்க்கும்
கருமணியே கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

29

குதிக்கின்ற கன்னிமாரி தாலோ தாலோ

புருவங்கள் வில்லாக வளைத்துக் கட்டிப்
 புன்மைகள் புறையுமொரு திறமும் கூட்டிக்
 கருவங்கள் தூளாக்கி நொறுக்கிக் கொட்டிக்
 கண்ணாலே அம்பெய்தி வினைகள் போக்கித்
 திருவென்றும் நிலைத்திருக்கச் செய்யும் சோதி
 தீந்தமிழே தெள்ளமுதே தாலோ தாலோ!
 கருவொன்றும் பிறப்பறுக்கும் காளி யாகக்
 குதிக்கின்ற கன்னிமாரி தாலோ தாலோ!

30

திருமணியே கண்வளராய் தாலோ தாலோ

வேப்பிலையை விரும்புகின்ற வெற்றி மணியே!
 வெப்பத்தை மாற்றுகின்ற விந்தை நிலவே!
¹காப்பிலையே என்றழுது வேண்டும் போது
 காப்பாக வருமாரி தாலோ தாலோ!
 மூப்பிலையே என்றுன்னை முத்துத் தமிழால்
 முப்போதும் வழிப்பட்டால் மாரித் தாயாய்
 தீப்பிழம்பில் முகம்காட்டி முகிழ்க்கும் அம்மா!
 திருமணியே கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

1. காப்பிலையே - பாதுகாப்பு இல்லையே

31

மாசுபடா மாரியன்னாய் தாலோ தாலோ

தேனினும் தெவிட்டாத சுவையாய் நாக்குத்
 தெரிகின்ற படியெல்லாம் போற்றும் தேவே!
¹பானினைந்தே ஊட்டுகின்ற பாசம் கொண்டு
²பரிதவிப்பார் வாயுறும் பாலாய் வந்து
 ஊனினைந்தே உருகுவார்தம் உள்ளம் மகிழ
 உற்றிடுமோர் உயர்பொருளே! தாலோ தாலோ!
 மானினைந்து வரும்கன்று போலே வந்தோம்
 மாசுபடா மாரியன்னாய் தாலோ தாலோ!

32

பொன்மயிலே கண்வளராய்

பெண்மயிலே கண்மணியே பண்பின் குன்றே!
 பேசும்பொற் சித்திரமே பச்சைப் பொன்னே!
 மண்மகளே! மாநிலத்தில் மாண்பு தூவ
 மாசுபடா மாரியாக வந்த தாயே!
³மின்னணங்கே! மேலோர்தம் மேலாம் பதமே
 மீண்டசுகம் நிலைநிறுத்தும் மேன்மைச் செல்வி!
 பொன்னணங்கே! போதமெலாம் போற்றும் பொருளே!
 பொன்மயிலே கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

-
1. பானினைந்தே - பால் நினைந்தே 2. பரிதவிப்பார் - துன்பப்படுவார்;
 3. மின்னணங்கே - மின்னல் போன்ற தெய்வமே

33

சிறுமைதலை கொய்தெடுக்கும் செம்மைச் சுடரே

எருமைதலை கொண்டகூரன் துடுக்க டக்கி
 எரிவிழியால் திரிகூலம் தன்னால் குத்தி
 அருமைதலை அன்பிருப்பார் ¹அற்றம் காத்த
 அருஞ்செல்வி கண்வளராய் தாலோ தாலோ!
 சிறுமைதலை கொய்தெடுக்கும் செந்தீச் சுடரே
 செஞ்சூலம் கொண்டாடும் செம்மைச் சூவி!
 பெருமைதலை நிற்கின்ற வண்ண மாக
 வரும்தாயே! கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

34

கோமளமே கண்வளராய்

வெள்ளையணி பூண்டகலைத் தாயு மாகி
²வெண்சங்குத் தேவனவன் தங்கை யாகி
 கள்ளுநிகர் சொல்கொண்ட ³மலையன் மகளாய்க்
 காடுகளில் திரிகின்ற காளி யாகி,
 முல்லைநிகர் மணமுள்ள வாழ்வைத் தந்து,
 முறுவலொடு முத்தாடும் முத்து மாரி!
 கொள்ளைகொண்ட அழகிருக்கும் அன்னைத் தமிழே!
⁴கோமளமே! கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

-
1. அற்றம் - காலம் 2. வெண்சங்குத் தேவன் - திருமால்
 3. மலையன் - மலையத்துவசன் 4. கோமளமே - அழகின் அழகை

(35)

கைத்தலத்தில் தீப்பிழம்பை ஏந்தும் தாயே

பரந்தொளிரும் பரம்பொருளே! பண்புச் செல்வி

பண்ணகத்தே நின்றொளிரும் ஓமென் சக்தி!

¹கரந்துவரும் பாவமெலாம் பட்டுப் போகக்

கைத்தலத்தில் தீப்பிழம்பை ஏந்தும் தாயே!

சுரந்தளிக்கும் பெருங்கருணைப் பெரிய ஆறே!

சுரம்என்ற நோயுற்றால் அதனை ஏற்றுப்

புறத்தினிலே பத்தியத்தைக் காக்கும் மாரி!

பெண்மயிலே கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

(36)

பாங்குவந்து பரிவுதீர்க்கும் பச்சையம்மா

பால்வெள்ளைச் சிரிப்புதிர்க்கும் பாவைப் பெண்ணே!

பாங்குவந்து ²பரிவுதீர்க்கும் பச்சை யம்மா!

தால்உள்ள தமிழிசையில் தனியாய் வந்து,

தருமின்பப் பொருளாக ஒளிரும் செல்வி!

வேல்போன்ற படையெல்லாம் விழியில் ஏந்தி

வீசிவந்து எமைக்காக்கும் மாரி யம்மா!

நூல்போன்ற இடையசைய ³நூபு ரமாட,⁴நூடங்கிவரும் நுண்ணுணர்வே தாலோ தாலோ!

1. கரந்துவரும் - மறைந்து வரும் 2. பரிவு - துன்பம்
3. நூபுரம்-சிலம்பு 4. நூடங்கி-அசைந்து

(37)

குணமுடையார் மனத்தகத்தே குலவும் தாயே

குளிர்வாழைத் தண்டிருக்கும் சீதம் தந்து

குருவெல்லாம் வாட்டமுற வந்த தாயே!

புளிக்கின்ற தயிரகத்தே புகுந்த சீதம்

புறப்பட்ட மேனிதனை எமக்குத் தந்து

¹குளிர்சந்த மணம்வீசச் செய்த தாயே!

குணமுடையார் மனத்தகத்தே குலவும் செல்வி!

களிக்கின்ற தென்தமிழின் கவைசேர் பாகே!

கண்ணாத்தா! கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

(38)

தீதறுக்கும் தெய்வமணி! தேகபடா தெய்வமணி!

மாசுபடா அம்மையே தாலோ தாலோ

மடிப்பிச்சை தந்தவனே தாலோ தாலோ

²தேகபடா தெய்வமணி தாலோ தாலோ

தீதறுக்கும் தேவமணி தாலோ தாலோ

³முகபடா முதல்மலரே தாலோ தாலோ

முக்கண்ணன் முதல்சக்தி தாலோ தாலோ

⁴ஆகபடா வாழ்வெமக்கு ஆக்கித் தந்து

அருகிருக்கும் அருள்மாரி தாலோ தாலோ!

1. குளிர்சந்த-குளிர்ச்சியான சந்தனம். 2. தேகபடா - குற்றமில்லா

3. முகபடா - முக்கால் மோந்து உணர்வியலாத

4. ஆகபடா - குற்றமில்லா

39

தேவமாரி கண்வளராய்

தண்முல்லை மணம்வீசத் தென்றல் வந்து
 துணைக்கவரி யாகவீச, பச்சைக் கிளிகள்
 தண்கிணையில் ஊஞ்சலாடிக் கொஞ்சிப் பேச,
 தேன்சிந்தும் மலர்களிலே தாவும் வண்டு
 மண்மாதா உன்னுடைய மாண்பி சைக்க,
 மண்டியிட்ட விலங்கரசு சிங்கம் சிறத்
 விண்மாதா மேகமெனும் குடைபி டிக்க,
 தேவமாரி கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

40

கருமாரி கண்ணுறங்காய்

அண்ணாந்த அருள்மலைகள் அடர்ந்த காடு
 பண்ணார்ந்த சீர்சோலைப் பாக்குத் தோப்பு
 விண்ணார்ந்த கிளைபரப்பும் விந்தை மரங்கள்
 வீழ்த்தொளிரும் அருவிவரைம் வீசு தென்றல்
 பண்ணோடு பதமாடும் தோகை மயில்கள்
 பார்த்திருந்து துன்னியோடும் புள்ளி மான்கள்
 கண்ணோடி நீதந்த செல்வ மன்றோ?
 கண்மணியே கருமாரி! கண்ணு றங்கு.

(41)

அருமறையே கண்வளராய்

கருங்கூந்தல் நரையாமுன், கண்கள் பார்வை
 கலையாமுன், கனியிதழ்கள் சுருங்கா முன்னர்,
 பெருந்தோன்கள் துவளாமுன், முக்கால் கொண்டு
 தரையீது நடவாமுன், கால்கள் முன்பின்
 வருந்திநட வாமுன்னம், கண்ணின் மணியாய்
 வளர்கருணை காட்டிவிடு மாரித் தாயே!
 அருந்ததிக்கும் கற்புத்தீ வைத்த சக்தி!
 அருமறையே! கண்வளராய் தாலோ தாலோ!

(42)

தீப்பிழம்பின் உயிர்ப் பொறியே

வேப்பிலையை விரும்புகின்ற அம்மா அம்மா
 'வெவ்வினைகள் ஓட்டுகின்ற அம்மா அம்மா
 தீப்பிழம்பின் உயிர்ப்பொறியே அம்மா அம்மா
 தீச்சட்டி கையிருக்கும் அம்மா அம்மா
 காப்பிலொரு காப்பாகும் அம்மா அம்மா
 காரியத்தில் முந்திவரும் அம்மா அம்மா
 மூப்பிலொரு சக்தியாகும் அம்மா அம்மா
 முத்தமிழே கண்வளராய் தாலோ தாலோ!
 1. வெவ்வினை - தீவினை

43

புகழ் நிறுத்தம் பெருவாழ்வே

முத்துமாரி மாசுபடா அன்னை யாகி

முத்தமிழ்போல் முடிகிவரும் அம்மா அம்மா!

¹சொத்துமாரி பொழிந்தாலும் வேண்டேன் வேண்டேன்

சொகுசான வசதிகள்சேர் வாழ்வும் வேண்டேன்

புத்தமுதாய்ப் புண்ணியத்தைப் பங்கு வைத்துப்

புகழ்நிறுத்தும் பெருவாழ்வே வேண்டும் அம்மா!

புத்திமாறிப் போனாலும் உன்றன் பாதம்

பணிகின்ற பேறெனக்குத் தாராய் தாயே!

44

நாவாடச் சிரிப்பவளே

பாவாடைச் சோறிடுவோம் அம்மா அம்மா!

பாவமெலாம் போக்கிடுவாய் அம்மா அம்மா!

தூவாடை கொண்டவளே அம்மா அம்மா!

தினஞ்சுற்றித் தொழுதிடுவோம் அம்மா அம்மா!

நாவாடச் சிரிப்பவளே அம்மா அம்மா!

நாதமெலாம் வளர்ப்பவளே அம்மா அம்மா!

பூவாடும் மலர்ப்பதத்தால் அம்மா அம்மா

புண்ணியங்கள் சேர்ப்பவளே தாலே தாலோ!

1. சொத்துமாரி - செல்வ மறை

வெப்பெல்லாம் தீர்க்குமணியே!

சொல்லரிய வேம்பிலே வாழ்ந்திடும் வெற்றிமணி

¹செந்திருவாய் வந்த மணியே!

சீரெலாம் கொழிக்கின்ற செல்வமணி வில்வமணி

செந்தீயைக் கொண்ட மணியே!

வெல்லரிய பொற்கூலம் ஏற்றிடும் வீரமணி

வெப்பெலாம் தீர்க்கும் மணியே!

வெள்ளைமலர் மேவுமொரு வீணைமணி வேதமணி

வெற்றிதனை நல்கும் மணியே!

²புல்லரிய தீயிலே பூத்திடும் முத்துமணி

பொன்னாக வாழும் மணியே!

புல்லாக வாழ்கின்ற வாழ்வெலாம் பொசுங்கிடவே

வரிப்புவிமேல் வந்த மணியே!

³நெல்லரியில் பொன்மணிகள் கொண்டிடும் செல்வநகர்

நல்லூரில் வாழும் மணியே!

நேரான நெறிகாட்டி வாழ்ந்திடும் நெருப்புமணி

நல்லூஞ்சல் ஆடு மணியே!

1. செந்திரு - செழுமையான திருமகள் 2. புல்லரிய - நெருங்க முடியாத

3. நெல்லரியில் - நெல் தானில்

46

செங்கையில் அன்னம் உறைந்திடுஞ் செல்வி

¹திங்களின் பிஞ்சைத்தலையிடும் செல்வி

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

தீந்தமிழ்த் தாயே திருமறை யாட்டி

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

செங்கையில் அன்னம் நிறைத்திடும் செல்வி

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

²சீரணி தந்து சிறந்திடும் செல்வி

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

பங்கயப் பூவில் உறைந்திடும் தேனே

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

பொன்மயி லாகப் பொலிகிற செல்வி

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

³சங்கம மாகும் செழுமறை யாட்டி

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

சங்கரன் சோதி நிறைகிற செல்வி

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

1. திங்களின் பிஞ்சு - பிறைநிலா 2. சீரணி - சிறப்பான புகழ்

3. சங்கமமாகும் - கலந்துறவாடும்

47

முத்துருவான முதலழகே!

சித்துரு வாகத் திகழ்பவனே - என்றும்

சிவத்தொடு ஒளிர்பவனே!

சத்திய மாக நிற்பவனே - அம்மா

நித்தியம் நிற்பவனே!

பித்து ருவாக இருந்திடுவார் - தங்கள்

பிழைக்கே மருந்திடுவாய்!

புண்ணிய மாக்க விரைந்திடுவாய் - அன்புப்

பூவினில் நிறைந்திடுவாய்

¹சத்துரு வாக வருபவர்க்கும் - நல்ல

சாதனை வழியுரைப்பாய்!

சத்திய ஞான வடிவழகால் - எங்கள்

நெஞ்சினில் ஒளிவளர்ப்பாய்!

முத்துரு வான முதலழகே - அன்னை

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

²மோகன மாகச் சிரிப்பதிர்க்கும் - செல்வி!

ஆடுக ஊஞ்சலிலே!

(48)

நலங்காக்கும் நற்றாயே

சூலமுள்ள கூரிருக்கும் அறிவைத் தந்து

¹சூக்குமத்தைச் சுடரொளியால் ஆக்கித் தந்து

காலமுள்ள விதியினுக்கும் விதியே ஆகிக்

கண்வளரும் மாசுபடாத் தாயே! தாலோ!

ஆலமுள்ள கண்டனென சிவனார் ஆக,

அமுதக்கை ²கண்டத்தில் வைத்த அம்மா!

ஞாலமுள்ள புகழெல்லாம் நாங்கள் பெறவே

நலங்காக்கும் நற்றாயே! தாலோ! தாலோ!

(49)

வீரசக்தி தனையெழுப்பும் வெப்புத் தெய்வம்

மாணிக்க முத்துகளை உடம்பில் சேர்த்து

மாசக்தி தனையெழுப்பும் மாரி யாத்தா

வேரியென நின்றாடும் விந்தைத் தாயே!

வீரசக்தி தனையெழுப்பும் வெப்புத் தீயே!

காணிநிலம் கொண்டவர்க்கும் கல்லா மூடர்

கணக்கில்லா தொகையார்க்கும் பொதுவாய் நின்ற

¹வாணியென அருள் சுரக்கும் அம்மை யுன்றன்

வேற்கண்கள் தமைப்பொருத்திக் கண்ணு றங்கு.

50

தூமனங் கொண்டோர் துரியமெய் யழகே

தேமலர் சூடும் திருமயிலே அன்னை

ஆடுக ஊஞ்சலிலே

தாமரை தன்னில் உறைந்திடும் தாயே

ஆடுக ஊஞ்சலிலே

பாமலர் கண்டு மகிழ்ந்திடு கண்ணே

ஆடுக ஊஞ்சலிலே

பண்ணிசை கொண்டு பணிந்திடும் மறையே

ஆடுக ஊஞ்சலிலே

தூமலர் கொண்டு துயர்களை மாற்ற

ஆடுக ஊஞ்சலிலே

தூமனங் கொண்டோர் ¹துரியமெய் யழகே

ஆடுக ஊஞ்சலிலே.

(51)

நலம் கூட்டும் நறுந்தேனே

கயமைதனைக் கருவறுக்கும் தாயே தாலோ!

கண்ணியத்தைக் கருவுயிர்க்கும் கன்னித் தாயே!

புயவலிமை கொண்டவர்க்கும் புல்லாய்ப் பூடாய்ப்

புன்வலிமை கொண்டவர்க்கும் அன்பைக்காட்டும்

தயவலிமை தான்கொண்ட தாயே தாலோ!

தவவலிமை கொண்டிருப்பார் நெஞ்சில் ஆழ

நயவலிமை சேர்க்கின்ற தாயே தாலோ!

நலங்கூட்டும் நறுந்தேனே தாலோ! தாலோ!

(52)

யோசிக்கும் வேளையிலே நூறு யோசனையாய் வருவாள்

நேசிக்கும் நெஞ்சமெல்லாம் - அன்னை

பூரித்திட வருவாள்!

¹ யாசிக்கும் பக்தர்க்கெலாம் - செல்வம்

பாவித்திட வருவாள்!

² நாசிக்கும் நாக்குக்கும் - இடையே

நடம்புரிவாள் அன்னை!

யோசிக்கும் வேளையிலே - நூறு

யோசனையாய் வருவாள்!

1. யாசிக்கும் - பிச்சையெடுக்கும்; 2. நாசி - மூக்கு

53

அன்னை அக்கணமே விரைவாள்

தூசிக்கும் துயர்தனக்கும் - தீயாய்த்

தீர்ப்பதனை உரைப்பாள் !

ஆசிக்கும் அறிவுரைக்கும் - அன்னை

அக்கணமே விரைவாள் !

¹ காசிக்கும் நிறைவுவைக்கும் - மாரி

தண்ணிலவாய்ச் சிரிப்பாள்!

பூசிக்கும் பக்தர்களின் - அன்பில்

புன்னைகையே விரிப்பாள்.

54

உருவமே இல்லா உயிரே

உருவமே இல்லா உயிரே ஆகி

வந்திடும் உமையவள் நீ!

கருவமே இல்லா உடலே ஆக்கித்

தந்திடும் இமையவள் நீ!

இருவ ரென்ற கணக்கை மாற்றித்

தந்திடும் மலைமகள் நீ!

புருவ நெற்றி நடுவே ஆடிப்

பொங்கிடும் கலைமகள் நீ!

1. காசி-உலகு

(55)

விதியாடும் சதிராட்டம் போக்கும் சூலி

மதிலெல்லாம் மயிலாடும் கோயில் கொண்டு,

மனைதோறும் மதலைகள் மகிழ வந்து,

பதிலாடும் சோதனைகள் பறந்தே போகப்

பக்தரவர் வேதனைகள் தீர்க்கும் தாயே!

விதியாடும் சதிராட்டம் போக்கும் சூலம்

வீரமொடு பிடித்தவளே தாலோ! தாலோ!

நதியாடும் நல்லூரில் நல்ல ஊஞ்சல்

நன்காடும் மாரிமுத்தே தாலோ! தாலோ!

(56)

நாடிகளைக் காக்கின்ற நல்ல தாயே

ஆடுகளை மஞ்சள்நீர் ஆட்டி வைத்து

அருங்கொம்பில் குங்குமத்தை அப்பி விட்டு,

¹கோடுகளை அவையாட்டிக் குலுக்கும் போது

குலத்தாயே ²உத்தரவைத் தந்தாள் என்று

³பேடிகளாய்க் கட்டிவைத்து வெட்டு வாரின்

புன்மைதனைப் பார்த்தவிழி மூடி நித்தம்

நாடிகளைக் காக்கின்ற நல்ல தாயே!

நல்லுறக்கம் கொண்டிடுவாய் தாலோ தாலோ!

1. கோடுகளை - கொம்புகளை 2. உத்தரவு - ஆணை

3. பேடிகளாய் - வீரமில்லாதவர்களாய்

(57)

கருணைவிழி பொருந்திவைத்துக் கண்ணுறங்காய்

¹காரிருக்கும் நிழலிருக்கும் புல்லைத் தின்று

கனிவிருக்கும் காம்புகளால் பாலைப் பொழியும்

சீரிருக்கும் ²சினையிருக்கும் செம்மை மாட்டன்

செறிவிருக்கும் தெளிவிருக்கும் கழுத்தை வெட்டித்

தேரிருக்கும் தெளிவிருக்கும் வீதி யெல்லாம்,

தெறித்துவிழும் ரத்தத்தைப் பலியே இடுவார்

கூரிருக்கும் கொலையிருக்கும் கொடுமை கண்டு

கருணைவிழி பொருந்திவைத்துக் கண்ணுறங்காய்!

(58)

பணிவன்பு பக்தர்தம் கண்ணே

கடர்வீசம் சூரியனின் வரவைச் சொல்லச்

செவ்விறகைப் பறையாக்கிக் கொக்க ரிக்கும்

அடர்கோழி நடையடக்கிக் காலைக் கட்டி,

ஆலயத்தின் பலிபீடம் அருகே வைத்துக்

³குடிரோடிச் சிந்துமாறு தலையை அரிவார்

கொடுமைக்கு நாணியுன்றன் கண்கள் மூடிப்,

⁴படரோடும் படிநித்தம் கண்ணே உறங்காய்

பணிவன்பு பக்தர்தம் கண்ணே உறங்காய்.

1. காரிருக்கும் - மேகத்தில் இருக்கும் 2. சினையிருக்கும் - கருக்

கொண்டிருக்கும்; 3. குடர்- குடல் 4. படர்- துன்பம்;

59

வேம்புமணி முத்துமாரி

புளிக்குழம்பில் கருவாடு புதிய கொட்டை

பெரியமுட்டை அத்தனையும் போட்டு ஆக்கி,
குளித்திருக்கும் நெய்யோடு தீபம் இட்டுக்,

கொழுக்கட்டை கும்பசோறு போட்டுப் பக்தர்
அளித்திருக்கும் அவையெல்லாம் வெறுத்த தாயே!

அவர்பாவம் கண்டன்று வெறுப்பார் தங்கள்
விழித்திருக்கும் கண்களிடை வெம்மை நீங்க

வேம்புமணி முத்துமாரி கண்ணு றங்காய்.

60

தீப்பிழைகள் தமைபொறுக்கும் தாயே

வேப்பிலையால் ஆடைகட்டி, வேகும் தீயால்

கொழுந்துவிடும் சட்டியேந்தி, பளப ளக்கும்
காப்பிலைகள் கையகத்தே கட்டிக் கொண்டு

காயவைத்த மஞ்சளாடை இறுக்கிக் கட்டி
¹யூப்பிலையே என்றேங்கி நேர்ந்து கொள்வார்

²பூரணத்தைப் பெறும்சிகவாய் ஆக்கும் ஆத்தா!
தீப்பிழைகள் தமைபொறுக்கும் தாயே தாலோ!

திருவிழிகள் பொருந்திநித்தம் கண்ணு றங்கு!

61

நேரிழையே மாரியாத்தா வருவாய்

³மாரியிலை என்றுநொந்த மக்க ளெல்லாம்
 மடிப்பிச்சை ஏற்றுநின்று, மாரி யுன்றன்
 நாரிழையில் அசைந்தாடும் மலரின் மாலை
 நறுமணத்தில் பாணைக்கூழ் தலையில் வைத்து
 'நேரிழையே . மாரியாத்தா தருவாய்' என்று
 நெஞ்சுருகி நேர்ந்துகொண்ட கடனை முடிக்கக்
 கூரிலைவேல் குத்திநின்று ⁴குலவை யிட்டுக்
 கும்பிட்டுப் போற்றிடநீ கண்ணு றங்கு!

62

திருவிழிகள் மூடிநித்தம் கண்ணு றங்கு

உடுக்கையிலே உருண்டோடும் ஓசை காட்டி,
 உற்சாகம் கொப்பளிக்க உருளும் தாயர்,
 படுக்கையிலே நொந்துவாடும் மழலை யர்தம்
 பாடெல்லாம் பறந்தோடும் வண்ணம் நித்தம்
 படுக்கையென கல்தரையை ஆக்கிக் கொண்டு
 கண்மூடா இளந்தாயர் என்றி வர்தம்
 தடக்கையிலே வேப்பிலைகள் ஏந்தி நின்றார்
 திருவிழிகள் மூடிநித்தம் கண்ணு றங்கு!

3. மாரியிலை - மழை இல்லை 4. குலவையிட்டு - கூடியாடி;

63

எங்கள் ஆவியாகி நின்றாய்

¹நாத மாகி நின்றாய் - தாயே
 நித்தம் நீ நிறைந்தாய்
 , சீத மாகி வந்தாய் - தாயே
 செகத்துல்நீ நிறைந்தாய்

மாத மாகி ஆடித் - தாயே
 மனதுல்நீ விரைந்தாய்
 தூது மாகி யோடித் - தாயே
 துயரம்நீ குறைப்பாய்

²ஆதி யாகி நின்றாய் - எங்கள்
 , ஆவியாகி நின்றாய்
 சோதி யாகிக் குன்றாய் - எங்கள்
 சோதனைகள் துன்றாய்

பாதி யாகிக் சிவத்தில் - தங்கும்
 பாகமாகிச் சென்றாய்
 விதி யாகித் தவத்தின் - மேலாம்
 வெளியுமாகி நின்றாய்!

எங்கள் திங்கள் தெய்வமானாய்

வேதப் பொருளாய் ஆகிச் - சித்தம்

நாடும் பொருளு மாகிக்

காதத் திசையு மாகி - எங்கள்

கண்கள் விழியு மானாய்.

பூத கணங்கள் மேவி - வந்த

பொன்னின் ஆவி யானாய்!

தீது புண்கள் போக்கி - எங்கள்

திங்கள் தெய்வ மானாய்!

ஆதி ³யந்த மில்லா - அருளை

ஆக்கித் தந்த தாயே!

நீதி நெறிகள் காட்டி - நன்மை

நாடி வந்த தாயே!

சோதி பக்தி போற்றும் - செம்மை

செப்ப வந்த தாயே!

வீதி சக்தி யாக - விளங்கு

வீரக் கண்ணு றங்காய்!

(65)

தாயர் பத்தியத்தின் பத்தியமாய்ச் சிறக்கும்

சத்தியமாய் நித்தியமாய் நின்றாய் - மாரி

சரித்திரமாய் எரித்திரமாய் நின்றாய் சென்றாய்
பத்தியமாய் சத்தியமாய் இருக்கும் - தாயர்பத்தியத்தின் பத்தியமாய்ச் சிறக்கும் சிறக்கும்
வித்துகளின் விதைக்கருவாய் நிறக்கும் - அம்மாவிழுதுகளின் சாரமதாய்ச் சுரக்கும் சுரக்கும்
மத்துகளின் ஆணியெனக் குடையும் - அம்மா

மனமாசு மறுகிவிழக் கடையும் கடையும்

¹அத்துவிதக் கருவெனவே வளரும் - அம்மாஅருங்கேடு அழுகிவிடப் போக்கும் காக்கும்
சொத்துவிதம் அத்தனையும் வளர்க்கும் - அம்மா
சோதியெனச் சுடர்விசி ஆக்கும் காக்கும்.

(66)

உலகினைக் காக்க ஓடி வாராய்

மரமென நின்று மருத்துவம் தந்து

மகிமையை ஆக்கும் மாரித் தாயே!

வரமெனச் சென்று வினைகளைப் போக்கி

வழிதனைக் காக்கும் மாரித் தாயே!

²ஔரமென நின்று சிறுமைகள் மாற்றிச்

செழுமையை ஆக்கும் மாரித் தாயே!

உரமென நின்று பெருமைகள் போற்றி

உலகினைக் காக்க ஓடி வாராய்!

1. அத்துவிதம் - ஒருமை; 2. ஔம் - தலை;

67

நலமெல்லாம் தருகின்ற தாயே

ஏழுமலை மீதிருக்கும்

எங்கள் மாவின்

ஏற்றமெலாம் தரைமீது

தருகின்ற தாயே தாலோ!

வாழுமலை விட்டெழுந்த.

வெற்றித் தாயாய்

வளர்திருவின் நலமெல்லாம்

தருகின்ற தாயே தாலோ!

பாழுமலை ஆணவத்தில்

பக்தி ஓடம்,

படுதுயரில் விழாவண்ணம்

வருகின்ற தாயே தாலோ!

³ஊழுமலை ஆழவரும்

போதில் எங்கள்

உறுதுயரம் குறைந்தழிய

வருகின்ற தாயே தாலோ !

68

வெம்மைதனை அழித்தாடும் தாயே¹கூனல் பிறைவைத்த கொன்றையாண்டி - வைத்த

குங்குமத்தில் மகிழ்ந்தாடும் மாரித் தாயே!

²வேனல் சிறைவைத்த கொப்புளங்கள் - செய்யும்

வெம்மைதனை அழித்தாடும் தாயே தாலோ!

நாணல் வளைவுவைத்த நெடியவில்லின் - ஒத்த

³கொம்மைதனில் விழித்தாடும் தாயே தாலோ!

கானல் கொடியவெம்மை மாற்றவந்த - செல்வி

கண்பொருந்தி விழிமுடிக் கண்ணு றங்காய்!

69

அங்கமதை ஆட்கொள்ளும் தாயே

பாசம் நிறைவைத்த தாயர்தம் - பாடு

பங்குவைத்துச் சுழன்றாடும் தாயே தாலோ

மோசம் குறைவைத்த நோயர்தம் - நோவைச்

சங்குவைத்துக் குறைக்கின்ற தாயே தாலோ

வேசம் நிறைவைத்த வஞ்சகர்தம் - தீமை

குங்குமத்தால் அழிக்கின்ற தாயே தாலோ

ஏசும் ⁴திரைவைத்த நெஞ்சுடையார் - தங்கள்⁵அங்கமதை ஆட்கொள்ளும் தாயே தாலோ!

1. கூனல் - வளைந்த; 2. வேனல் - வெப்பம்; 3. கொம்மை - வளைவு;

4. திரை - மறைப்பு; 5. அங்கம் - உடல்;

(70)

எங்கள் மாதவர் போற்றும் தாயே

ஞானம் தானம் கொண்ட எங்கள்

¹நம்பியர் போற்றும் தாயே தாலோ!மோனம் ²மோட்சம் விண்ட எங்கள்

மாதவர் போற்றும் தாயே தாலோ!

ஈனம் மானம் பார்க்கும் மெங்கள்

³சோதரர் பார்க்கும் தாயே தாலோ!

ஊனம் ஊமை யென்ற எங்கள்

ஆதர வாகும் அம்மா தாலோ!

(71)

மாரிமுத்து மணிக்கொழுந்தே

ஊறிவரும் தெள்ளமுதே - மாரியம்மா

உண்மையொளி யானவளே தாலோ தாலோ!

நாறிவரும் ⁴நொம்பலங்கள் - மாற்றவந்த

நல்தெய்வத் தாயவளே தாலோ தாலோ

காறிவரும் கோழைகளின் - ²வீரியத்தை

வீரவாளால் வெட்டுமெங்கள் தாயே தாலோ!

மாறிவரும் ⁵பைக்கருவை - மாற்றவந்த

மாரிமுத்து மணிக்கொழுந்தே தாலோ தாலோ!

1. நம்பியர் - நல்லாடவர் ; 2. மோட்சம் - விடுபேறு;

3. சோதரர் - உடன்பிறந்தோர்; 4. நொம்பலங்கள் - துன்பங்கள்;

5. வீரியத்தை - தீவிரத்தை ; 6. பைக்கரு - பிறவி ;

(72)

தீமை தன்னை முடித்திடுவாள் அன்னை

கூறிவரும் தாயும் - அன்பு
 குலவிவரும் சேயும்,
 ஊறிவரும் அன்பால் - ஒத்து
 உலவிவரும் தென்பால்
 சீறிவரும் புன்மை - வெட்டிச்
 சிதைத்திடுவாள் அன்னை
 4.மூரிவரும் தீமை - தன்னை
 முடித்திடுவாள் அன்னை.

(73)

அன்னை நாடிநமை அழைப்பாள்

தேர்வரும் விதியிலே - அன்னை
 தேடிநமை அடைவாள்
 நார்வரும் பூவிதழில் - அன்னை
 நாடிநமை அழைப்பாள்
 கூர்வரும் வாளதனால் - அன்னை
 தேடிநமைக் காப்பாள்
 பேர்வரும் புகழ்தனால் - அன்னை
 பாடிநமைச் சேர்ப்பாள்.

74

அன்னை விடியுவரை காத்திருப்பாள்

விழிநீலம் பூத்திருக்க - அங்கு
 வெற்றியெலாம் காத்திருக்க
 பழிபாவம் வேர்த்திருக்க - எங்கள்
 வெறியெல்லாம் தீர்த்திடுவாள்
 அழிமாயை அகத்திருக்க - அன்னை
 அறிவையெலாம் சேர்த்திடுவாள்.
 விழிவேலைக் கண்ணிருத்தி - அன்னை
 விடியுவரை காத்திருப்பாள்

75

வெற்றி துளிக்கவைப்பாள்

ஆண்ட அருளினைப்போல் - அன்பு
 அணியும் கருணையைப்போல்,
 தூண்டா மணிவிளக்காய் - அன்னை
 துன்பம் தவிர்த்திடுவாள்
 வேண்டா வெறுப்பினையும் - மாற்றி
 வெற்றி துளிக்கவைப்பாள்
 தீண்டா நெருப்பினையும் - அணைத்துத்
 தேனைத் தடவிடுவாள்.

(76)

நல்லன வேபுரிவாள்

நாயின் பசியினைப்போல் - காக்கும்

நல்லவர் ¹விரதமதில்

தாயின் மனங்கொண்டு - அன்னை

நல்லன வேபுரிவாள்

²வேயின் இசையினைப்போல் - அன்னை

வேதனை தீர்த்துடுவாள்

காயின் சுவைமாற்றும் - தாயாய்க்

³காலனை உதைத்துடுவாள்.

(77)

நனவை நாட்டியபடி வாழ்வோம்

உணவைச் செலுத்தாமல் - நல்ல

⁴உன்னினைக் கொள்ளாமல்

கனவைக் காணாமல் - இன்பக்

கன்னியர் அள்ளாமல்,

⁵தினவையுன் நாமத்தால் - அன்னை

நீய்த்தே சாய்த்துவிட்டோம்

நனவை உன்மேலே - நாளும்

நாட்டியபடி வாழ்வோம்.

1. விரதமதில் - நோன்பில் 2. வேயின் - புல்லாங்குழவின்
3. காலனை - இயமனை; 4. உன்னினை - தசையினை;
5. தினவை-வெறியை;

78

விதியதனின் வேகம் முடிந்திடவே காண்போம்

கட்டிய துணியதனில் - ஈரம்

கசியும் படிநின்றோம்!

கட்டிய மணியதனின் - ஓசை

கானமென் றேபணிவோம்

திட்டிய சொற்களிலும் - அன்பு

¹தீற்றியதைப் பார்ப்போம்!

முட்டிய விதியதனின் - வேகம்

முடிந்திடவே காண்போம்.

79

அன்னை எங்கனுமே ஈர்க்கும்

விண்ணும் முடிசாய்த்து - அன்னை

வெற்றிதனைப் பார்க்கும்

பண்ணும் இசைசேர்த்து - அன்னை

பற்றுதனை ஆர்க்கும்

கண்ணும் விழிசோர்ந்து - அந்தக்

கண்ணழகிலே வேர்க்கும்

எண்ணும் பொழுதினிலே - அன்னை

எங்கனுமே ¹ஈர்க்கும்.

1. தீற்றியதைப் - படிந்திருப்பதை;

2. ஈர்க்கும் - சேர்க்கும்

(80)

மருவாழ் வதனை ஒழிப்பாயே!

குலமாய் நலமாய் குணமாய்க் குறியாய்
 கலிகா லமதில் அருள்வாயே!
 நிலமாய் நிதியாய் நிறைவாய் ¹நிணமாய்
²நிசினா எதனில் ஒளியாவாய்.
 வலமாய் இடமாய் விதியாய் வருவாய்
 பலிதேர் பொருளாய் வெளியானாய்,
 மலநீர் வழியும் உடலே கருதும்
³மருவாழ் வதனை ஒழிப்பாயே!

(81)

குணச்சீர் நிலைக்க அருள்வாயே

நிலநீர் கிணறு நெடுநீர் வரவு
 தருவாழ் வதனில் மகிழ்ந்தாடி,
 புலநேர் பவளின் புதிதாய் விளங்கும்
 பருவ வளைவில் உளம்பைத்து
⁴மலம்தேர் உணர்வில் மகிழும் புழுவாய்
 மதிசீர் அழிவால் வினையாடும்
 குலம்சீர் குலைவால் குலைந்தே விழுவேம்
 குணச்சீர் நிலைக்க அருள்வாயே!

1. நிணமாய் - தசையாய்; 2. நிசினா - இரவு; 3. மரு - குற்றம்;
4. மலம்தேர் - இழிவானவற்றை ஆராயும்

82

வேம்பில் நிலையாகும்

விலைமதிப்பு மிக்க மணியணிகள் மேலே
 விழைவுதனை வைத்து விளையாடி
 கலைமதிப்பு மிக்க திரவியங்கள் வாழ
 வினைகளையே ஆக்கி நலமாடி,
 புலைமதிப்பு மிக்க புதுதசைகள் நாடி
 புதுமகளிர் நாடும் மனத்தோடு
 இலைமதிப்பு கொண்ட மருந்துமர மான
 இனியதளிர் வேம்பில் நிலையாகும்

83

நிறைவோடு வாழ அருள்வாய்

மலைமதிப்பு கொண்ட மணிமதிப்பு மிக்க
 மணிமாரி யுன்னைத் தொழுதாலும்
 புலைமதிப்பு கொண்ட பிணவாழ்வு தீர
 புரையோடு தீய்த்து விடுவாயே!
 நிலைமதிப்பு மிக்க நெடுவாழ்வு தந்து
 நிறைவோடு வாழ அருள்வாயே
 உலைமதிப்பு மிக்க உணவாகும் சக்தி
 உறவாக நாளும் வரவேணும்!

84

உதய நிலவாகி வரவேணும்

கருவிலிருந்து பெற்ற குலதாயர் உற்ற
 பெருந்துன்ப மென்னை அணுகாமல்
 கனிவிருந்து வைத்துக் கலைமாதர் விற்கும்
 பெருவின்ப மென்னை அலைக்காமல்
 திருவிருந்து வைத்த திடமாந்தர் தங்கள்
 தெளிவான உள்ளம் தருவாயே!
 தனிவிருந்து வைக்கும் ¹தனராயர் தங்கள்
 தயையான நெஞ்சம் அருள்வாயே!
 வருவிருந்து வைத்துக் குருவிருந்து போற்றும்
²தலைவிருந்து வைக்கும் மனம்தாராய்!
 பணிவிருந்து பெற்ற நடராசர் கற்ற
 பதகலைக ளாகி வருவாயே!
 உருவிருந்து வாழும் பெருநோய்கள் தீர
 உலகமதில் நீயும் வரவேணும்
 உதயநில வாகி உதவுகர மாகி
 நிலவுவர மாகி வரவேணும்.

1. தனராயர் - செல்வர்கள்;
2. தலைவிருந்து - முதல் தரமான விருந்து;

85

விக்கினங்கள் தீர வருவாய்

விந்தமலை மேவும் பூவை இட்டு விட்டு

முந்துதமிழ் நாவால் பாட்டுப் பாடி

¹அந்தமிசு தெய்வம் மாரி யுன்னைத்

யன்பால் தொழுவோமே!

கந்தமலை மேவும் கந்தன் உள்ளம் ஆடும்.

விந்தைமிசு காளித் தெய்வ மாகி

தந்தையெனும் சோதி வானில் மின்ன

நீயும் வருவாயே!

சந்தமலை யாடும் சக்தி யன்னை மாரி

சக்கரங்கள் கொண்ட தேரில் வந்து

²விக்கினங்கள் தீர வெற்றி கொண்டு

அன்னை தருவாயே!

சொந்தமலை மாதும் சொல்லின் வந்த மாதும்

சொக்குவிழி வீசிக் காவ லாக

திக்குலக மேழும் ஆளு தற்கு :

நீயும் விரைவாயே!

1. அந்தம் - அழகு ; 2. விக்கினங்கள் - குறைகள் ;

(86)

நவியாது வாழச் சொல்லு தாயே

வாடாத மாலை தொடுக்காத வேளை

³நாதார விந்தம் நவியாது தந்து -
நின்றபோதும்

தோதாக அன்பைத் தலையாக நீட்டிப்

பேறான வீட்டைப் பெரியதாக வைத்தாய் -
அன்பினாலே!

நாடாத உள்ளம் நலமாக வென்று

⁴பாதார விந்தம் நிறைவாகத் தந்து -
வென்றபோதும்⁵கோதாக உள்ள குறையான நெஞ்சம்பாகாக வைத்த திருவாக நின்றாய் -
மாரியன்னாய்!

சூடாத பூவில் சுடராக நின்று

செகவாழ்வு தன்னை இகவாழ்வு வைத்துத் -
தந்தபோதும்

சேறான வாழ்வில் புரண்டாடும் என்னைக்

கூரான வேலால் குறியைத்துக் காப்பாய்
மாரியன்னாய்!

ஆடாகக் போகும் அறியாத நாளில்

ஆளாக்கி விட்டு அருளாட்டி நீயும் -
நின்றபோது

ஆலால கண்டன் அபிராமி தாயே

நானாக நின்று நவியாது வாழச்

சொல்லு தாயே.

3. நாதார விந்தம் - இசையாகிய தாமரை ;

4. பாதாரவிந்தம் - பாதமெனும் தாமரை; 5. கோதாக - சக்கையாக

(87)

அறியாமை நீக்கி வெல்லு தாயே

பூடாக வாழும் புரியாத வாழ்வில்

பொன்னாக்கித் தந்து புகழாக நீயும் -

வந்த போது

புண்ணாகத் தீயும் சுகமாகக் கொண்டு

கொண்டாட்ட மாடும் அறியாமை நீக்கி -

வெல்லு தாயே!

ஏடாகக் காலம் கிழிகின்ற போதும்

வாடாத வாழ்வு எனநின்ற போதும் -

வந்த தாயே!

காடாகும் குப்பை ¹மதமேட்டில் நின்று

ஊடாடும் என்னை உருவாக்கி விட்டு -

நின்றதாயே!

மாடாகச் சுற்றி மலைக்கின்ற போதும்

நீயாக வந்து நிறைவாழ்வு தந்து -

வென்ற தாயே!

மாயாத கர்வச் சினமேட்டில் நின்று

சாயாத வாழ்வைச் சிதறாது தந்து -

வெல்லு தாயே!

கூடாக விட்டு உயிராரும் போன

²கோடான வேளை திரிசூலம் ஏந்தி

வந்த தாயே

³கோடான வாழ்வைக் குறிவைத்து வெட்டி

தாலாட்டும் எங்கள் வழிகாட்டி வைக்க -

வந்த தாயே!

1. மதமேட்டில் - மதமாகிய மேட்டில்; 2. கோடான - இழிவான;

3. கோடான - கிளையான;

88

நாட்டில் நடம்புரிவாள்

பாட்டு மொழியினிலே - தாளம்

பட்டுத் தெறிக்கு மென்றால் - உள்ளம்

கூட்டுக் களிப்பெய்து - மாரி

நாட்டில் நடம்புரிவாள்.

ஏட்டு அடுக்கினிலே - அன்னை

எட்டிப் பார்த்துடுவாள் - அங்கு

மூட்டும் கலையெனிலோ - மாரி

மெட்டும் இசைத்துடுவாள்.

ஆட்டும் தறியதனில் - ஆடும்

பட்டு இழையாவாள் - அன்பர்

தீட்டும் படங்களிலே - வண்ண

மூட்டும் முறையாவாள்.

நீட்டும் வேதமதில் - நெஞ்சம்

நாட்டும் பொருளாவாள் - மாரி

பூட்டும் பிறவியெலாம் - நொடிக்குள்

போட்டு உடைத்துடுவாள்.

89

அன்னை ஆற்றலை உணர்ந்துடுவோம்

அன்னை கடிந்துரைத்தால் - பாசத்

தப்பன் அணைத்திடுவான் - அப்பன்

தன்னை யிழந்தவர்க்கும் - மாசி

மெத்தப் பணிசெய்வான்!

ஆயிரம் கையுடையாள் - தந்த

ஆற்றலில் ஆடிடுவோம் - சொந்த

ஆயிரம் நகையுடையார் - தங்கள்

பீற்றலில் நகைத்திருப்பாள்!

கூற்றுடன் மேல்வரினும் - பாசத்

தாற்றலில் நூல்வரினும் - மாசி

நாற்றுடன் வந்தகனை - சூலம்

நூற்றுடன் அழித்தொழிப்பாள்!

காற்றுடன் வளர்தீயில் - அன்னை

ஆற்றலை உணர்ந்துடுவோம் - வாழ்க்கை

ஆற்றுடன் விரைந்தோடும் - விதி

ஆற்றலை அவித்திடுவோம்.

பொறுமையில் மீட்டனிப்பாள்

பாயினில் விழுந்தழுகும் - எங்கள்
பாலகர் தமையெடுக்கும்
நோயினில் மருந்தாவாள் - அன்னை
நாட்டினில் மறையாவாள்.

தீயினில் சுடராவாள் - அன்னை
தீந்தமிழ்ச் 'சுதுயாவாள்
வாயினில் நடமாடும் - வார்த்தை
வார்த்தைக்கும் பொருளாவாள்.

சேயென எமையெடுத்து - அன்னை
செயமெலாம் வளர்த்தளிப்பாள்
பேயெனப் பணங்காக்கும் - நெஞ்சைப்
பொறுமையில் மீட்டனிப்பாள்.

91

அம்மை எக்கணமும் வருவாள்

வேடம் அணிந்தார்க்குச் - சூல
 வீரம் விளைந்திடுவாள்
 மூடச் சடங்குகண்டு - அன்னை
 முன்னம் முகம்சுளிப்பாள்.

அன்பு அகம் வைத்து - நானும்
 துக்கம் துடைத்திடுவாள்
 முன்னை வினைகளினால் - மூனும்
 முட்டுக் கட்டைகளை.
 அன்னை தீயாக - நின்று
 ஆடி அழித்திடுவாள்.

தாலோ தாலோவென் - றேநாம்
 தாலாட்டுப் பாடிநின்றால்
 ஏலோ லம்பாடி - அம்மை
 எக்கணமும் வருவாள்.

92

அன்னை கண்ணீர் வேர் அறுப்பாள்

தீயில் சருகினைப்போல் - கட்டாந்
தரையினில் மீனினைப் போல்
நோயில் படுத்திருந்தால் - அம்மை
நொடியினில் வந்திடுவாள்.

கோயில் அடுப்பினைப்போல் - பொங்கிக்
கண்ணில் நீர்வழிந்தால்
தாயில் தாயாகி - அன்னை
கண்ணீர் வேரழிப்பாள்.

காயில் துவர்ப்பாகி - பழுத்த
கனியினில் இனிப்பாகி
நோயில் மருந்தாகி - அன்னை
நோவுக் குருத்தழிப்பாள்.

¹சேயின் பசியடக்கும் - கருணைச்
சீம்பால் தனைச்சுரக்கும்
தாயின் மனங்கொண்டு - அன்பைத்
தந்திட வந்திடுவாள்.

1. சேயின் - குழந்தையின்;

அன்பு இட்டபடி இருப்பாள்

வடலூர் வள்ளலார்க்குப் - பசியின்

வாட்டம் தீர்த்திட்டாள்

மடலூர் தேங்காயின் - இன்பம்

மனதில் வார்த்தெடுப்பாள்.

²குடலூர் பிறப்பறுக்கும் - தெய்வக்

கருணை சிறந்தளிப்பாள்

உடலூர் கொப்புளத்தின் - வெம்மை

உறிஞ்சித் தீர்த்திடுவாள்.

இடலூர் உள்ளமெல்லாம் - அன்பு

இட்டபடி இருப்பாள்

³அடலூர் சிம்மத்தின் - மேலே

⁴ஆரோ கணித்திருப்பாள்.

சுடலூர் காடுகளில் - அன்னை

சுடர்விளக் காயிருப்பாள்

கெடலூர் காலத்திலோ - அம்மை

கேடுகள் தீர்த்திடுவாள்.

¹புடலூர் பந்தவென - அன்னை

பக்தர்க்குப் பணித்திருப்பாள்

2. குடலூர் - குடலால் வரும்; 3. அடலூர்-அடக்க வரும்

4. ஆரோகணித்திருப்பாள் - அமர்த்திருப்பாள்; 1. புடலூர் - புடலைக் கொடியடரும்;

ஏற்றம் தர வருவாள்

மஞ்சள் ஆடையினில் - அன்னை
 மாசு துடைத்திடுவாள்
 கொஞ்சம் குழந்தையர்தம் - வாட்டத்
 தூசு துடைத்திடுவாள்.

பஞ்சில் நெருப்பாகி - அன்னை
 பாவம் தொலைத்திடுவாள்
 நெஞ்சில் பக்திவைத்த - அன்பர்
 நேசம் மிகவுணர்ந்து

வஞ்சம் தனையொழிப்பாள் - அன்னை
 வறுமை தனையொழிப்பாள்.
 தஞ்சம் எனப்பணிந்தால் - அன்னை
 தன்னையும் தந்திடுவாள்.

விஞ்சும் வடிவழகால் - எங்கள்
 வெறுமை விரட்டிடுவாள்
 எஞ்சும் பிறப்பின்றி - அன்னை
 ஏற்றம் தரவருவாள்.

95

காலன்தனை உதைப்பாள்

தூளி தனையாட்டும் - காற்றுத்

துய்யக் கையாகி

²மூளி தனைநீக்கும் - அன்னை

முத்து மாரியென.

காளி யாட்டமதில் - அன்னை

காலன் தனைஉதைப்பாள்

ஆளி யெனும்சிங்க - வாகனத்

தேறி நடம்புரிவாள்.

கூளி யெனும்பேயின் - கொட்டம்

கோபித்து நீக்கிடுவாள்

³வாளி மலர்க்கணையால் - மாறன்

வாட்டும் தீயினிலும்

சூலி யெனநின்று - அவனின்

கொட்டம் தனை உடைப்பாள்

சாவி யெனும்நெல்லு - நொய்யின்

கஞ்சி தனை உவப்பாள்.

2. மூளி - குறை; 3. வாளி - அம்பு

தூலத் துணையாவாள்

பாலும் விசமாகி - உண்ணும்
 சோறும் கசப்பாகிக்
 காலும் நடைதளர்ந்து - வெம்மை
 வெப்பால் குடைசாய்ந்து

நாலும் தெரியாமல் - நாங்கள்
 நாடி தளர்கையிலே
 சூலம் தனைக்காட்டி - அன்னை
 சுரத்தைத் துடைத்திடுவாள்.

கூலத் தானியங்கள் - கூட்டிக்
 குலவும் தீபமிட்டு,
 ஏலம் தனைச்சேர்த்து - வெல்லப்
 பாகு தனைவார்த்து

¹மூலப் படையலிட்டால் - அன்னை
 முந்தி எமையுகப்பாள்
 தாலப் பனைபோலே - ஒற்றைத்
²தூலத் துணையாவாள்.

1. மூலப்படையில் - முதல் படையல்; 2. தூல - உறுதியான;

97

தூய்மைதனைக் காப்பாள்

கானக் குயிலினைப்போல் - கோயில்

சுற்றி வருபவர்க்கும்

தானம் தருபவர்க்கும் - அன்பில்

தன்னைத் தருபவர்க்கும்

ஞானம் மிகக்கொண்டே - தவத்தில்

தன்னை யிழந்தவர்க்கும்

மானக் குடையாகி - அன்னை

மாசு துடைத்தெடுப்பாள்.

சட்டியில் தீயேந்து - ¹நேர்த்து

சட்டென நாமுடித்தால்

விட்டிவின் தீயாக - அன்னை

வேதனை தீர்த்துடுவாள்.

முட்டியிட் டேழுத - குழந்தை

மெல்லச் சிரிப்பதற்கும்

விட்டுவிட் டேயழுத - சுற்றம்

வெற்றி யுறுவதற்கும்

சுட்ட சங்காகி - மேலும்

சுடர்வீ சுவதற்கும்

துட்டப் பகையறுத்து - அன்னை

தூய்மை தனைக்காப்பாள்.

98

மோகம் தனை அறுப்பாள்

குட்டம் ஐனும்நோயின் - வெம்மை

கொட்டம் தனையடக்கி

முட்டும் வினையறுப்பாள் - அன்னை

மோகம் தனையறுப்பாள்.

விட்டு முனையரும்பும் - அருகு

ஆற்றல் வேரினைப்போல்,

கட்டுக் குலையாத - ஞானக்

காணம் தனைவிரும்பி.

துட்ட மனமடக்கிப் - பக்தி

தூய்மை தனைக்காக்கும்

²செட்டர் மனம்விரும்பி - அன்னை

செயமென் றாடிடுவாள்.

குணம் கொஞ்சம் கன்னி மீனாவாள்

காலக் கடலின் ஓரத்தில் - நித்தம்

கத்தும் அலையின் ஈரத்தில்

கோலக் குமரி தானாவாள் - குணம்

கொஞ்சம் கன்னி மீனாவாள்.

சேலைப் பச்சை அழகிருக்கும் - காஞ்சி

சொக்கும் இச்சை அழுதிருக்கும்

சோலை திரியும் கிளியாவாள் - இன்பம்

சொட்டும் மதலை மொழியாவாள்.

ஆவி யெல்லாம் குழிகொள்ளும் - முகம்

ஆசை யெல்லாம் அழிவெல்லும்

மேவி அன்பர் நினைவுள்ளம் - திரு

மாவின் காப்பு தனைவெல்லும்.

எல்லாம் அவளே என்றிருக்கும் - எங்கள்

¹ஏலக் குழல் சேர் அன்னைக்குப்

புல்லாம் புழுவாம் வினையெல்லாம் - வெற்றுப்

புகையாய்ப் பொசுங்கிப் போகாதோ?

தாலாட்டுப் பாட்டிசைப்போம்

தாலொன்று நாம்பாடி நீயிங்கு வாவென்று

சேலொன்றும் கண்பாடி தாலாட்டுப் பாட்டிசைப்போம்
பாலொன்றும் சொல்பாடி பாவைநீ வாவென்று

சூலொன்றும் அன்பாலே தாலாட்டுப் பாட்டிசைப்போம்
ஆலொன்றி விழுதாகும் அன்னையுன் அன்பர்நாம்

நாளெல்லாம் துதிபாடித் தாலாட்டுப் பாட்டிசைப்போம்
²காலொன்றும் உயிராக அன்னையுன் தான்பாடி

நாவெல்லாம் தித்திக்கத் தாலாட்டுப் பாட்டிசைப்போம்.

தாலொன்றும் தாயாக நீயிங்கு வாவென்று

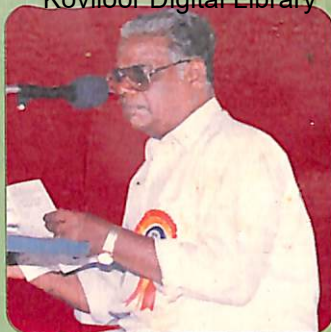
மாலொன்றும் உயர்தங்கை தாலாட்டுப் பாடிடுவோம்
சூலொன்றும் அன்புக்கும் சேலொன்றும் கண்ணுக்கும்

சீரொன்றும் பாப்பாடித் தாலாட்டுப் பாடிடுவோம்
வேலொன்றும் சூலத்தால் உள்ளத்தை நேராக்கும்

தாயெண்ணித் தான்பாடித் தாலாட்டுப் பாட்டிசைப்போம்
பாலொன்றும் சொல்மாரி காவென்றும் வாவென்றும்
பூவொக்கும் சொல்கொண்டே தாலாட்டுப் பாடிடுவோம்.

2. காலொன்றும் - காற்றுடன் வாழும்;

32257

நூலாசிரியர் புலவர். வே. பதுமனார்

அறுபத்திரண்டு ஆண்டுகள் நிரம்பிய அருந்தமிழ்ப் புலவர் எம்.எ.,பி.எட்., வித்வான் பட்டங்களைப் பெற்றவர். முப்பத்து மூன்று ஆண்டுக்காலம், குடியேற்றம் திருவள்ளுவர் தொடக்கப்பள்ளி, உயர் நிலைப்பள்ளி, மேல் நிலைப்பள்ளிகளில் ஆசிரியர் பணியாற்றியவர். பத்தாண்டுக் காலம் முதுகலைத் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றி, 1994 இல் ஓய்வு பெற்றவர். வடார்க்காடு மாவட்ட அளவில் நடைபெற்ற 'ஆசிரியர் தின' கவிதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றவர். தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளாரின் தலைமையில் முதல் பட்டிமண்டபம் ஏற்றிய புலவர் பெருமணி பொன்முடி அவர்களையும் இவரையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இரட்டைப் புலவர்களென்றே பாராட்டி மகிழும். 'பைந்தமிழ் இலக்கணம், கட்டுரைத் தீங்களிகள், பதுமனார் தமிழ்த்துணைவன் நூல்கள், நடுத்தெரு நாகரிகம்' ஆகியவை இவர் வழங்கிய நூல் கொடைகளாம். ஓய்வு பெற்ற பின்பும், "குடியேற்றம் முத்தமிழ்ச் சுவைச் சுற்றம் அறக்கட்டளையை" நிறுவி அதன் காப்பாளராகவும் அருந்தமிழ்ப்பணியாற்றி வருகிறார். குடியேற்றம் திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் தெய்வ நிலையத்துச் செயலாளராகவும், குடியேற்றம் நல்லூர்ப்பேட்டை, அரசினர் மகளிர் உயர்நிலைப்பள்ளிப் பெற்றோர் ஆசிரியர் கழகத்தின் தலைவராகவும், குடியேற்றம் அமுது அமெச்சூர்ஸ் நாடக மன்றத்தின் மதிப்பியல் தலைவராகவும், ஆன்மீகப் பணியிலும், கல்வித் தொண்டிலும், கலைத் தொண்டிலும் ஈடுபட்ட இவர், இப்பா மாலையை மாகபடா மாரியம்மனுக்குச் சூட்டியுள்ளார். மாலை வாங்கி மணம் பெற அன்புடன் அழைக்கிறோம்.

— பதிப்பாசிரியர். புலவர். எல்.சி. குப்புசாமி,
எம்.எ.,எம்.எட்.,எம்.பில்.